

7
SEDMÝ SMYSL

ZLODĚJÍČEK Z PÁTÝCH HRADEB

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl

**ZLODĚJÍČEK z PÁTÝCH
HRADEB**

Zlodějické z pátých bradeb

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků
4. díl – Vrať drakovi, co je jeho
5. díl – Průvodce ztracených
6. díl – Otrocká krása

© Ilka Pacovská, 2015

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2015

ISBN 978-80-00-03827-8

Vítězství Rasiů

Je zbytečné sahat po zbrani. Jsi zbaven své funkce a zatčen.“

„Nejsem si vědom žádného provinění. A tebe, pane, neznám,“ držel velitel péesky ruku na jílci svého meče a mrazení v zádech mu napovídalo, že je něco špatně. Už fakt, že se muž dostal do jeho místnosti bez ohlášení stráží, signalizoval potíže. Jen si zatím neuměl představit, jak velké budou.

„Pozvedneš-li meč, jsi mrtvý. A tvoji zástupci taky,“ pronesl vetřelec tónem, který velitele nenechal na pochybách, že výhrůžka je míněna smrtelně vážně. A přestože neznámý nedržel v ruce žádnou zbraň, zněla jeho slova hrozivě.

„Snad bys mi, pane, mohl aspoň naznačit, oč tu běží,“ zvolil velitel zdvořilý tón, ale ruku z meče nesundal.

„Když na tom trváš,“ ušklíbl se muž samolibě a s pohrdavým pohledem vítěze si založil ruce na prsou.

Velitel přemýšlel, nemá-li přece jen zaútočit. V této chvíli by nezvaného návštěvníka pravděpodobně dokázal zabít. Jedině snad... Přejel palcem pravé ruky vyhlazený drahoukam, zasazený do jílce. Silně ho zabrněla ruka a změnil názor. Muž měl magickou moc. Sám na něj nestačí. Pustil rukojeť meče a čekal.

Nezvaný návštěvník sáhl ke krku a vytáhl zpod šatů přívěsek. Ve veliteli stráží by se v té chvíli krve nedořezal. Poznání šperk svého vládce.

„Král a jeho bojovník zemřeli. Dnešním dnem skončila vláda rodu Delioů a pány města se v této chvíli stávají Rasiové. Už nemáš, komu bys sloužil. Leda bys chtěl sloužit nám.“

Veliteli Horkarundanovi poklesla čelist. Kdyby mu někdo oznámil, že shořela polovina hradeb, nebyl by překvapen víc. Rasiové se pomátli, chtějí vládnout městu... Nemohl si srovnat v hlavě, že by se chtěl někdo se zdravým rozumem dobrovolně ujmout téhle nevděčné role. Ledaže... Rasiové možná netuší, s čím se Deliové už po staletí potýkají. Rychle přemýšlel, jak se rozhodnout, aby z toho vzešel aspoň nějaký užitek pro město a pro lidi. Tak jako tak skončí nejspíš v kobkách nebo na popravišti. Vzbouřenci by byli blázni, kdyby věřili, že se velitel péesky obratem ruky přidá na jejich stranu. Ale za pokus nic nedá...

„Přisahal jsem věrnost tomu, kdo město ochraňuje před vetřelci z Motýlí brány. Jestliže tuto povinnost převezmou Rasiové, jsem připraven se svými lidmi bojovat po jejich boku.“

Muž ztratil svůj povýšenecký výraz a v očích se mu objevila ostražitost. Když viděl, že velitel odepnul pás s mečem a dýkou, pustil ho pomalu na zem a odkopl směrem k němu, zamysleně mnul svými prsty přívěsek na krku. Vzápětí odkopl pás se zbraněmi do kouta za sebou. Přitom nespouštěl zrak z Horkarundana.

„Rozumné rozhodnutí. Až přijde čas, promluvíme si podrobněji,“ váhavě přikývl a pokynul veliteli směrem ke dveřím. „Teď se dohodni se svými podřízenými. Jestli se bez odporu odeberou do podzemí, slibuji, že s vámi budeme zacházet slušně.“

Vyšli na chodbu a zamířili ke společenské místnosti. Velitel zahlédl otevřenými dveřmi, jak dva z jeho mužů, Gabriel a Tun, spoutávají bezvládné postavy svých kolegů. Tak proto neslyšel žádný hluk, proto ho nikdo nevaroval. K boji vůbec nedošlo. Horkarundan smutně pohlédl na zrádce z řad svých podřízených a sám pro sebe zavrtěl hlavou. Právě do těchto dvou by nikdy neřekl, že by mohli elitní bojovou jednotku zákeřně vydat do nepřátelských rukou. Pro ně bylo snadné sem vylákat své kamarády, aby je všechny naráz magicky zneškodnili. Podíval se pozorněji. No jasně! Richard a Hubert scházeli. Ti by se nenechali magicky zaskočit. Museli je oddělit od ostatních.

„Máme ho taky spoutat?“ zeptal se při pohledu na zajatého velitele Tun.

„Není třeba, RasTune, myslím, že bude rozumný. Ostatně nic jiného mu nezbyvá, nechce-li rychle a nepříjemně umřít ve společnosti svého mužstva. Zajdi pro posily a já zatím s Gabrielem doprovodím zajatce do zamřížovaných ubikací,“ nařídil muž s přívěskem a spokojeně se rozhlédl po místnosti.

Potom se otočil na Horkarundana: „Nyní tvým mužům částečně vrátím vědomí a ty jim přikážeš, aby tě následovali do podzemí. Jestli se v klidu přesunete, zůstanou naživu. Pokud se ale pokusíš o nějaký úskok, během vteřiny zemřou. Neposlechneš-li mě, rovněž zemřou. A poté zburcuji dav, aby si vyřídil účty s tebou.“

Aniž čekal na velitelův souhlas či nesouhlas, škrtl o zeď zelenou tyčinkou a hodil ji doprostřed místnosti. Během okamžiku vyhořela a spoutaní muži se začali omámeně zdvihát.

„Seřadte se a pojdte za mnou,“ nařídil jim velitel a s trpkostí sledoval, jak beze slova poslechli.

Do podzemních kobek bylo ze strážnice blízko. Neuplynulo ani deset minut a od svobody je oddělila masivní závo-

ra vězení. Začal svým podřízeným rozvazovat pouta a musel jim nařít, aby se posadili. Byli omámení a neschopní samostatného uvažování. Marně hloubal nad situací a váhal, zda udělal dobře, když se vzdal bez boje. Možná svého rozhodnutí bude v budoucnu litovat.

„Haló, kdo je tam?“ ozvalo se náhle z cely šikmo přes chodbičku.

„Téměř kompletní péeska. Kdo se ptá?“ přistoupil blíž k mříži Horkarundan, ale v temnotě chodby, osvětlené jen vzdálenou září lampy u strážného, stejně nic neviděl.

„Tady DelArk, správce města, a je tu se mnou i zraněný DelBufo a celá rada města. Ti jsou v pořádku. Dostali nás tak rychle, že jsme neměli šanci se bránit. Jen DelBufo se jim postavil, a než ho přemohli, zabil pět vzbouřenců. Bohužel s ním v pedsáli nebyl nikdo další, takže ho nakonec obklíčili a uspali úderem do hlavy. Musela to být pořádná rána, protože se zatím neprobral. Mám obavu, zda vůbec přežije. Kolik zraněných máte vy?“

„Žádné, celou jednotku ovládli pomocí magie. Dva z našich totiž zradili. Navíc netuším, kam se poděli moji bojovní mágové. Zástupce Rasiů mi oznámil, že král a jeho první bojovník DelHas jsou po smrti.“

„V tom případě je po nás! Jak je možné, že měli převrat tak důkladně přichystaný a my jsme vůbec nic netušili? Ani nechci pomyslet, jak s námi naloží.“

Chůva z Quinwalu

Venku už bylo pár dní vedro a Hanka při super-
volonu propotila všechno, co měla na sobě. Po
návratu domů okamžitě vtrhla do koupelny, aby
ji Sváta nebo Rafan nepředběhli.

Když se vrátila do společné místnosti jejich stromového
domku, Sváta kývl ke stolu, kde ležely dvě obálky a ruč-
ně psaný vzkaz. Natáhla se, aby zjistila, od koho je. Stálo
v něm:

Dnes večer slavnostní večeře. Dostavte se v šest.

Na programu malé překvapení pro Hanku.

Zach.

Chvilku v ruce převracela papírek, ale nic dalšího se z něj
vyčíst nedalo.

„Copak pro mě zase chystá?“ mumlala tiše a prohrábla si
mokrý vlasy. „Konec školního roku jsme oslavili před třemi
dny, moji atestaci pro použití brány týden předtím, co vlast-
ně chce Zachariáš oslavovat?“

„Splnění závazku k jednorožcům?“ napovídal Sváta.

„Kdepak,“ zavrtěla rozhodně hlavou, „ještě jsem nebyla
u harpyjí. Jejich návštěvu mám naplánovanou na zítřek. Te-
prve pak bude moje mise kompletní.“

„Nic dalšího mě nenapadá. Budeš se holt muset nechat převkapit,“ nehodlal se zabývat zbytečnými spekulacemi Sváťa.

Hanka se koukla na obálky. Jedna ležela na stole otevřená. Rafan seděl a studoval hustě popsané lejtstro. Otočila druhou obálku a našla na ní své jméno. Najednou jí došlo, odkud zpráva přišla. Nedočkávě roztrhla dopis. Ale už první věta ji totálně otrávila.

Vážená slečno Vronová, je nám líto, ale zatím nemůžeme vyhovět Vaši žádosti o přijetí do výcvikového centra ochránců...

Zakabonila se a rychle očima přelétla zbytek textu.

Doporučujeme Vám, abyste ještě aspoň rok nebo dva věnovala magickému studiu a pak zkusila znovu požádat o přijetí. Budete-li mít stále ještě zájem vykonávat povolání ochránce, znovu posoudíme Vaši způsobilost.

Zmuhlala dopis do kuličky a ohlédla se po Rafanovi. Měl v ruce papíry dva a pečlivě je prohlížel. Přešla za jeho záda, aby mohla nakouknout, co napsali jemu. Kamarád ale papír schoval a s povytaženým obočím se významně podíval na její zmačkaný dopis.

„Copak? Tebe nepřijali?“

Podle jeho tónu pochopila, že on má v ruce kladnou odpověď.

„Neříkej mi,“ v jejím hlase zavibroval našťvaný podtón, „že tebe vzali!“

„O tom nepochybuj. Dokonce spadám do kategorie výcviku s VVPMS.“

„Má to i nějaký srozumitelný název?“ začal se zajímat Sváťa.

„Vyhrazené volno pro magické studium. Čtyřikrát ročně se mohu vrátit na dva týdny do santarenské školy a doplňovat si vzdělání.“

„Bezva,“ zaradoval se mladší kamarád. „Kdy máš nastoupit?“

„Začátkem příštího týdne,“ vzdychl Rafan, „prázdniny si letos neužiju.“

„Tohle není spravedlivé,“ mumlala Hanka roztrpčeně, „přece umím všechno jako ty. A mně napsali, ať to zkusím pozdějc. Prý abych ještě studovala! Pche!“

„Možná se jim jenom zdáš moc mladá.“ S ohledem na vztek sálající z Hančiných očí Rafan usoudil, že není pravá chvíle dívku popichovat, a raději sáhl po uklidňujícím tónu. „A pak... přece tě neodmítli napořád, za nějaký čas můžeš o přijetí zažádat znovu.“

„Je mi sedmnáct. Už jsem přece taky plnoletá!“

„No jo, ale sotva pár týdnů! Co kdybys změnila názor? Dávají ti víc času na rozmyšlenou.“

Dotčeně se vrátila ke svému křesílku a vzala do ruky ručně psaný vzkaz od Zachariáše. Najednou ji rozčiloval i ten. Překvapení! Jaké překvapení pro ni může chystat? Jestli zamýšlí nějaký vtípek na její adresu, má se na co těšit!

Nedokázala se povznést nad svoji rozmrzelost. Chuť na večeri neměla, ale zvědavost byla silnější než nechť k jídlu.

K Zachariášovi dorazili na minutu přesně. Nakoukli do jídelny. Od stolu se zdvihl Vron a jakási mladší korpulentní žena. Zářivě se na ně usmála a odhalila svůj zdravě bílý chrup. Hanka zatápala v paměti, zda tu paní odněkud nezná, ale marně. Podívala se tázavě po Vronovi. Jeho napjatý výraz ji ani v nejmenším neuklidnil. Žena ji hltala pohledem a Hanka netušila, jak na ni má zareagovat.

„Dovolte, abych vás vzájemně představil,“ přerušil konečně trapný okamžik Vron, „tohle je Hana Xarová osobně. A nyní se, Hanko, seznam s Evelínou Obilovou, tvou bývalou chůvou.“

„Holčičko moje, jsi to opravdu ty? Jak jsi vyrostla, co jsem tě neviděla,“ vrhla se návštěvnice k Hance a objala ji tak silně, že Hanka v jejím sádelnatém objetí málem ztrá-

cela dech. Přes rameno ženy se zuřivě zašklebila na Vrona. Tohle musel zaručeně zorganizovat on, protože Zachariáš by jí něco podobného rozhodně neudělal.

Konečně ji návštěvnice pustila. Podržela si ji však za ramena před sebou na délku paží a zářivě se na ni usmívala: „Jsi hrozně podobná své matce. To byla taky velká krása-vice.“

Hanka se zmožila pouze na křivý úsměv a měla sto chutí odtud utéct.

„Ale úsměv máš spíš po tatínkovi.“

Koutkem oka zahlédla Rafanův pobavený výraz. Když si všiml Hančina pohledu, mrkl na ni, jako by chtěl říct: Užij si to.

„To je neuvěřitelné! Po tolika letech! Jsem moc ráda, že jsi v pořádku a že se máš dobře...“

Žena spustila stavidla mluvení a Hance začal unikat smysl jejích slov. O krok ustoupila, aby se Evelíně vymanila z rukou a vyslala zoufalý pohled k Vronovi. Zaznamenala jeho spiklenecké zamžourání a ulevilo se jí, když uchopil pohár z trpaslíkovy sváteční sady, dolil ho vyhlášenou Zachariášovou medovinou a podal plnou nádobu upovídané ženě. Na malý okamžik zmlkla.

„Možná bychom se mohli posadit,“ využil ticha Vron a galantně natočil židli směrem k návštěvnici.

„A já skočím pomoci Zachariášovi s večeří,“ využila Hanka příležitost, aby mohla zmizet pryč a srovnat si myšlenky.

To je tedy den, opakovala si rozzlobeně a zamířila k trpaslíkově kuchyni. Našla ho, jak na malé talířky chystá závitky, bohatě obložený zeleninou.

„Dneska je vedro, tak jsem si říkal, že vynecháme polívku a před jídlem si dáme jen něco lehkého. Co ty na to?“ otočil se na dívku.

„Zachu!“ nevšímal si talířku, který jí trpaslík strčil pod nos. „Co je to za osobu? A proč ji Vron přivlekl až sem? Já si na ni fakt nepamatuju a nenapadá mě jediný důvod, proč se s ní mám seznamovat.“

„Viš, děvče,“ odložil Zachariáš talířek zpět na stůl, „celý včerejší večer jsme se s Vronem dohadovali o tom, zda je vhodné, abyste se vy dvě setkaly. Na tvou bývalou chuť narazil čirou náhodou v přístavu. Zná ji ještě z doby, kdy po tobě pátrala Plamova matka. Evelína není tak špatná, jak se na první pohled může zdát. Tenkrát byla příliš mladá a vyděšená. Nyní má pocit, že ti něco dluží.“

„No dobře,“ vzdychla Hanka, „snad jednu společnou večeri přežiju.“

„Je tu ještě něco,“ pokračoval trpaslík, „sdělila nám velice zajímavou informaci. A to je vlastně hlavní důvod, proč je tu s námi. Usoudili jsme s Vronem, že jsi dospělá a zasloužíš si pravdu. Možná by pro tebe bylo lepší, kdyby se tahle zpráva k tobě nedostala... Ale jeden nikdy neví. Poslouchej tu ženu pozorně a dobře si rozmysli, jak naložíš s tím, co ti prozradí.“

„O co jde?“

„Popovídej si s Evelínou a zkus vnímat, co říká.“

Trpaslík vrazil Hance do ruky tři velké tupláky a jeden poloviční.

„Mně, Evelíně a Vronovi natoč velké pivo, Rafanovi normální a pro sebe a Svátu vyber nějaký mošt nebo cokoliv, na co máš chuť. Je čas nosit na stůl.“

Popadl ták s předkrmem a nechal Hanku s jejími myšlenkami a hlavou plnou otázek. Začala chystat pití, když dorazil Rafan.

„Prý ti mám jít pomoci,“ chopil se tupláků s natočeným pivem. Neochotně ho se zbylými nápoji následovala zpět ke stolu.

Jídlo sice Evelínu lehce brzdilo, ale v podstatě veškeré mluvení obstarala sama. Stačilo, aby ostatní tu a tam reagovali stručným citoslovcem na znamení, že poslouchají, a byla spokojená.

Krátce po tvarohovém zákusku s jahodami se konečně dostala k vyprávění o svém mládí.

„...byla jsem tenkrát ještě taková hloupá mladá husa. Sloužit tvým rodičům pro mě bylo známkou úspěchu. Honosná velká domácnost, nevídaný luxus, dvě krásné milé děti. Co mi scházelo? Byla jsem na vrcholu blaha. Marně mě moji rodiče varovali, abych si nezahrávala s kouzelníky a našla si něco lepšího než dělat chůvu. Vždycky mi říkali: Jen počkej, holka, až ti mrňousové trochu odrostou a začnou kouzlit, to si pak užiješ. Raději se poohlédni po něčem vhodnějším hned teď, dokud ti pán může dát dobré reference. Ale já je poslouchala sotva levým uchem a myslela si své. Tohle byla skvělá služba a starat se o budoucnost je pro mladého člověka ztrátou času. Znáte to! Jak má jeden dobré bydlo, ztratí obezřetnost. Ale osud dal rodičům za pravdu. Dostala jsem se do průšvihů, než by se kolovrátek dvakrát otočil. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se dělo něco divného. Jen mě, jako už tolikrát, páni požádali, abych si šla hrát s jejich malou dcerkou na vzduch. Chlapec zůstal u nich a mě ani nenapadlo pít se po tom, co mají v úmyslu. Akorát že tady Hanička byla ten den hodně neklidná. Jindy si vydržela hrát třeba hodinu sama, ale tentokrát ne. Pořád chtěla za mámou. Tak jsem ji odvedla do kuchyně, kde hrozně ráda krámovala, a dokázala se tím zabavit na půl dne. Kuchařka sice moc nadšená nebyla, ale co mohla dělat, že jo? Na chvílku to pomohlo, ale najednou Hanička zdvihla hlavu, a když jsem ji nechtěla pustit ven z kuchyně, rozběhla se. No a vtom to přišlo! Ozval se šílený rachot a kdosi v domě zaječel. Málem se ve mně zastavilo srdce. Sluha na

nás křičel, abychom se schovali před drakem. Do kuchyně se nahrnula spousta vyděšených lidí. Cpali se do komory, aby našli nejbezpečnější úkryt. Vůbec jsem nevěděla, co dělat. Vzápětí jsem si uvědomila, že bych měla hlavně chránit holčičku. Krve by se ve mně nedořezal, když jsem zjistila, že mi v tom shonu proklouzla a je pryč. Byla ve mně malá dušička. Jestli ji okamžitě nenajdu, vyženou mě ze služby pro neschopnost! Zpocená strachy jsem se vypravila do chodby a volala na Hanku. Kam mohla jít? Nejspíš za mámou, to bylo jasné. Rozhodla jsem se použít zkratku přes společnou koupelnu, abych byla v předpokojí rodičů dřív než ona. Jaký byl ale můj šok, když jsem předpokoj uviděla pobořený a kousek před sebou jsem spatřila černou dračí tlapu a část křídla. Myslela jsem, že omdlím. Náhle se stěny zachvěly a rozpadl se ozdobný stropní oblouk, jak se drak vecpal do společenského sálu, z něhož se vcházelo do pokojů panstva. Vtom jsem zahlédla Hanku, jak capká mezi popadanými kameny rovnou za drakem. Chytila jsem ji zezadu za vestičku, ale ona se z vestičky vyvlékla a vklouzla do sálu. Sebrala jsem veškerou odvalu a následovala ji. Tam jsem ale uviděla naprostou spoušť. Drak svou tlapou právě odhodil pána a paní směrem ke krbu, zuřivě zařval a vychrlil oheň. Strnula jsem v šoku a nedokázala se pohnout. Jen jsem si všimla chlapcova bezvládného tělíčka a velkého vejce, pod kterým ležel. Chtěla jsem se rozběhnout za Haničkou, ale drak se podíval přímo na mě. Což bylo víc, než jsem unesla. Je mi líto, že jsem nebyla statečnější. Prostě jsem utekla. Znenadání se v domě objevili ochránci a všem se neobyčejně ulevilo. Po chvíli draka vyhnali pryč a mně předali holčičku, abych se o ni postarala. Jeden starší muž mi oznámil, že paní domu a její syn jsou mrtví a pán je velice vážně zraněný. Nechal u pana Xara jednoho z ochránců jako dohled a mně nařídil, abych pánovi nosila jídlo. Ptala jsem se, jestli

bude drak potrestán za napadení lidí, ale muž odpověděl, že drak jen chránil své dítě. Ostatní se prý dozvím při procesu. Byla jsem zmatená. Nikdo ze služebnictva pořádně nevěděl, co bude dál. Chtěla jsem se zeptat pána, ale ten, co ho hlídal, mi to nedovolil. Navíc Hanička pořád plakala a volala mámu. Jednou, když jsem pánovi nesla oběd, ucítila jsem, jak mi při předávání tácu něco vložil do dlaně. Byl to cíp ubrousku a na něm vzkaz. *Sežeň mi dalkofilanum (od alchymisty)*, stálo tam. No dobrá, proč ne, pomyslela jsem si a obstarala mu, co chtěl. Abych malou lahvičku zamaskovala, přinesla jsem k dalšímu obědu pomazánku a vedle na tác jsem naskládala spoustu koření, kterým si ji pán mohl dochutit. Když spatřil lahvičku, jejíž nálepku jsem zakryla cedulkou *Pálivá esence*, usmál se na mě a pohybem rtů poděkoval. Druhý den nám oznámili, že pán zemřel. Hned jsem si domyslela, co se přihodilo. Otrávil se látkou z lahvičky. Zpanikařila jsem. Mohli by mě označit za jeho vraha. Rychle jsem sebrala své našetřené peníze, jedno náhradní oblečení a utkla ještě před pohřbem paní a chlapce. Jako v mátohách jsem dorazila do přístavu a zaplatila si jízdenku na jedinou loď, která ten den odplouvala, bez ohledu na to, kam míří. Po dvou týdnech strávených na moři jsem vystoupila na ostrově Haberun. Přístav, kde loď zakotvila, byl součástí velikého města, obehnaného spoustou hradeb. Vládl tu téměř vojenský pořádek. Když jsem na strážnici uvedla, že jsem naposledy působila jako chůva, jeden muž mi hned nabídl stejnou práci v jeho rodině. Myslela jsem si, jaké mě potkalo štěstí, ale to jsem se zatraceně spletla. Měl čtyři fakany a já si k nim nesměla nic dovolit, dokonce ani zvednout hlas, když zlobili. Vydržela jsem u nich s bídou tři měsíce, než jsem si našla mnohem lepší zaměstnání v jednom malém zapadlém penzionu. Majitelem byl nesmělý hodný mužský, který mi nejdřív zařídil přechodný oficiál-

ní pobyt na třetích hradbách a po roce si mě vzal. Já totiž umím výborně vařit...“

Sváťa se nahnul k Hance.

„To je na ní vidět. Nevím proč, ale začíná mi být sympatická,“ špitl, aby ho slyšela jen ona.

Sváťa měl vždycky slabost pro dobré jídlo, takže se Hanka musela hodně držet, aby při jeho poznámce zachovala vážný výraz a nevyprskla.

„...postupně jsme rozšířili podnik,“ pokračovala nevzrušeně Evelína, „a nyní máme hospodu vyhlášenou po celém Quinwalu. Akorát musím jednou začas vyrazit sem, abych obstarala koření a některé suroviny. Rozhodně mi při tom pomohly známosti, které jsem měla v době služby u Xarových. Hrozně jsem si oddechla, když jsem zjistila, že mě nikdo neobviňoval ani nehledal. Občas vypomáhám i rodičům a sourozencům, nakonec jsem z nás všech dopadla úplně nejlíp. Ale to sem teď nepatří.“

Žena sáhla po džbánku a notně si zavdala piva. Blaženě vzdychla a uznale kývla směrem k Zachariášovi. Tomu jen spokojeně jiskřily oči. Už se nadechoval, že něco řekne, ale nestihl to. Evelína byla rychlejší.

„Takže abych se dostala k tomu, co vás zajímá. Já mám vynikající paměť na lidi. Možná proto jsem v hospodě tak úspěšná. Pamatuji si, kdo je kdo a pochopitelně i co mu chutná. To mají hosté rádi. Ale k věci! Když jsem tentokrát v přístavu před odjezdem kontrolovala bedny a zavazadla, nechtěně jsem se ve dveřích skladiště srazila s jakýmsi člověkem v plášti a širokém klobouku. ‚Pardon, madam,‘ řekl mi a smekl. V té chvíli by se ve mně krve nedořezal. Přisáhám, že přede mnou stál sám pan Xar osobně. ‚Pane Xare, myslela jsem, že jste mrtvý,‘ vydechla jsem užasle. Zarazil se a klobouk si narazil zpět na hlavu. ‚To musí bejt nějaká mejlka,‘ zamračil se na mě, ‚já vás vůbec neznám.‘ Rychle

se otočil a odešel. Stála jsem tam jak solnej sloup. Byla jsem si stoprocentně jistá, že je to on. Ten jeho napůl smutný, napůl ironický výraz v očích si prostě nejde splést, i kdyby se změnil bůhvíjak. Zaručeně to byl on. Akorát nechápu, jak by to bylo možné.“

Evelína znovu sáhla po korbelu a napila se. Hanka na sobě ucítila pohledy ostatních a jen velmi pomalu jí docházelo, o čem byla řeč. Jako by si její mysl nevěděla s nabytou informací rady. Evelína se na ni soucitně podívala.

„Víš, holka, nemůžu ti dát žádněj důkaz, ale já osobně jsem na sto procent přesvědčená, že tvůj táta žije a přežívá v tom samým městě co já. Vypadá to ale, že nechce, aby ho kdokoliv poznal. Ale třeba by v momentě, kdy by se dozvěděl, jaká je z tebe krásná holčina, změnil názor. Trochu jsem přemýšlela, jestli ti mohu být užitečná, ale nic jsem nevykoumala. Mohu ti jediné nabídnout, abys jela se mnou do Quinwalu, a tam se ti pokusím najmout schopného pátrače jako doprovod. Ale abych pravdu řekla, o úspěchu už předem pochybuji. Jestli pan Xar nechce být objeven, je nulová šance ho najít.“

Žena se odmlčela a podívala se po Vronovi. Ten jí mlčky poděkoval vlídným příkývnutím.

„Možná jednou najdeš svého skutečného tátu stejně jako my,“ pronesl vážně do ticha Sváťa. Pak střelil krátkým pohledem po Rafanovi, který se zachmuřeně mračil na své židli.

Znovu se všichni obrátili na Hanku. Uvědomila si, že čekají na její reakci. Hleděla nepřítomně na své dva kamarády a snažila se uspořádat zmatek v hlavě. Ocitla se v podobné situaci jako Sváťa, když zjistil, že jeho otec žije. On se s ním tenkrát rozhodně chtěl setkat, protože toužil po rodině. Ani zdaleka ale nebylo všechno tak idylické, jak si představoval. Mít rodinu znamená dělat spoustu

kompromisů a ústupků. Právě proto Rafan nikdy nahlas nepřiznal, že je Sváťa jeho nevlastní bratr. Raději žádnou rodinu nechtěl, než aby ztratil nezávislost. Hanka ho docela chápala. Ona teď měla své místo v úžasné rodině jednorožců, s kterou ji spojovala láska i úcta. Nepotřebovala nikoho dalšího. A už vůbec ne otce, co tak nezodpovědně před lety ohrozil Plamův život a zavinil smrt jejího bratra a dost možná i matky.

„Sestřičko? Copak se děje?“ ozval se v její mysli důvěrně známý dračí hlas.

Rychle Plamovi vysvětlila, oč jde, a ani si nevšimla, že Vron vyzval gestem přítomné, aby ho následovali ven. Zůstala ve ztichlé jídelně sama se svou nejistotou.

„Myslím, Hanko, že by ses ho měla pokusit najít,“ usoudil drak, když skončila, „nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat někoho blízkého.“

Drakův jednoznačný názor ji překvapil. Pak si uvědomila, že její dračí přítel nedávno přišel o matku a to ovlivňuje jeho uvažování. Vyslala k němu tolik láskyplných pocitů, kolik dokázala. Byli si blízcí jako sourozenci... Vlastně ne, byli si mnohem bližší... Ta chvilka vzájemného souznění udělala dobře i Hance a umožnila jí získat potřebný nadhled. Najednou si byla jistá, že svého otce nepotřebuje. Problém byl ale v tom, že byla zvědavá. Byla velice zvědavá, jak vypadá člověk, po kterém zdědila úsměv.

„Jeď tam a najdi ho,“ podpořil ji Plamův souhlas.

Rychle vyběhla ven, kde všichni seděli v křesílkách na terase a živě se bavili.

„Už jsem se rozhodla,“ prohlásila, když ztichli, „pojedu s vámi, Evelíno.“

„Tykej mi, holka, vždyť jsem byla tvoje chůva,“ povstala z křesílka žena a Hanka musela podruhé přetrpět její vřelé objetí.

„Zruším výcvik a pojedu s tebou,“ zamračeně pronesl Rafan.

„Nesmysl!“ obořila se na něj. „Příště už by tě možná nepřijali. Copak jsi ztratil zdravý rozum? Nejsm malá holka, co potřebuje dozor. Zvládnou to sama.“

„Buď v klidu,“ položil Vron konejšivě ruku Rafanovi na rameno, „já ji do Quinwalu doprovodím.“

„Zkusím tátu přemluvit, aby mě taky pustil,“ přidal se Sváťa, ale v jeho hlase se dala vycítit nejistota.

„Do konce prázdnin bych mohla být zpátky,“ usoudila dívka.

Evelína pokývala pochybovačně hlavou: „Pouze v případě, že bys u nás zůstala jen týden. Další loď jede za čtyři týdny a dva týdny musíš počítat na cestu.“

„Na cestu tam ano, ale zpátky se vrátím bránou, kdykoliv budu potřebovat.“

„To bohužel na ostrově Haberun nepůjde. Dokonce ani na dopravních lodích pro cestující není magický přesun povoleno.“

„Velice nepraktické pravidlo,“ zarazila se Hanka. „Výjimky pro hosty se nepovolují?“

„Je mi líto. Svévolné otevření brány se v Quinwalu trestá smrtí.“

„Cože?!“

„A sakra! Jsi si jistý, Vrone, že Hanku uhlídáš?“ zeptal se pochybovačně Rafan.

„A proč taková přísnost?“ zajímal se Sváťa.

„Jó, to já nevím,“ pokrčila rameny Evelína, „já sedmý smysl neovládám, takže mě quinwalská nařízení nijak zvlášť neudivují. Ale co jsem zaslechla od hostů, magie se na ostrově používá běžně, akorát je problém ji doplňovat. Často mě zákazníci pověří, abych jim vzala do Dubovníku magické předměty a nechala je u zdejších mágů nabít. Ta-

kové zakázky mi v pohodě uhradí cestovné. A co se jiných problémů týče, vím jen, že se tu a tam hosté rozčilují, když jim někdo krade auru. Člověka, kterého označí jako zloděje aury, musím urychleně vypakovat z lokálu, aby se mi uvnitř nestrhla rvačka nebo něco horšího.“

„A na ulicích je u vás bezpečno?“ znejistěl Vron.

„Samozřejmě. Tedy vlastně, abych to upřesnila, na třetích hradbách, kde bydlím, se člověk ničeho bát nemusí. Stráže tu mají výcvikový areál a zakládají si na tom, že každého lumpa chytí hned, jakmile se proviní. I na čtvrtých hradbách bezpečnost ujde. Ale to víte... Spousta obchodů, obrovské tržiště, davy nakupujících, všechno se úplně uhlídat nedá. Bydlí tam převážně služebnictvo, zaměstnanci přístavu, naverbovaní nováčci a malí živnostníci. Večer se otvírá spousta heren a nočních podniků pochybné pověsti. Taky jsem tam nějaký čas bydlela. Když si člověk dává pozor a nechodí zbytečně do rizikových zón, většinou se mu nestane nic horšího, než že ho okradou na tržišti. Pokud si však zloděje všimne, stráže hned provinilého darebáka zadrží.“

„A co páté hradby?“ využil Vron chvilky, kdy se žena nadechovala k další řeči.

„Tam bych Haničku nepustila ani za zlaté tele. Páté hradby jsou útočištěm obyčejných přístavních dělníků, nezaměstnaných, nemocných, co si nemohou dovolit platit za léčení, zchudlých flákačů, žebráků, přestárálých a nemooucích. Stráže musí chodit ve skupinách, aby jim někdo ze zálohy neprošpikoval kůži šípem nebo nožem. Je to smrdutá nevzhledná periferie.“

„A co druhé a první hradby?“ vyzvídal na Evelíně Sváta.

Pobavil ji jeho zájem a hned ochotně pokračovala: „Jó, mladý muži, uprostřed města bydlí elita. Ulice dostatečně široké pro kočáry, nádherné domy se spoustou služebnic-

tva, kasárna péesky, škola pro bohaté, sanatorium, malé luxusní tržiště, lázně, knihovna a klášter. Tam se obyčejný člověk podívá jen v době slavností, pokud získá pozvánku. A co je na prvních hradbách, ti nepovím, je to nejprísnejší strážená oblast. Jen málo obyčejných lidí navštíví sídlo krále a vládnoucího rodu Deliů. Pouze výjimečně je lidem umožněno navštívit chrám a projít se po horním patře vyhlídky. Jednou jsem se na takovou prohlídku vypravila. Vystála jsem strašně dlouhou frontu v příšerném vedru, což mi zkazilo celý zážitek.“

„Zdá se, že máte ve městě neuvěřitelné množství stráží,“ podotkl zamyšleně Vron.

„Máme,“ přikývla žena, „u nás se důsledně dbá na pořádek a stráže chtějí mít přehled o každém, kdo se v Quinwalu motá. Tak mě napadá, že by bylo dobré mít s sebou nějaké doporučující dopisy. Nejlépe od výše postavených seriózních lidí, třeba od šéfa ochránců, od městského soudce nebo ředitele školy. Znáte někoho takového? Udělal by to pro vás? Hodně by se tím usnadnilo jednání před bránami, až budeme strážím vysvětlovat, proč jste se rozhodli navštívit Quinwal.“

„Stačil by doporučující dopis od Bdělého?“ zeptal se napůl ironicky a napůl vážně Vron.

Evelína zalapala po dechu a vykulila oči: „No to by bylo naprosto úžasné! Nejspíš by vás pak pustili i na druhé hradby.“

Vzápětí se ale zamyslela a potřásla hlavou: „Jenže na druhou stranu by vám asi zakázali se courat po přístavu a kolem pátých hradeb. A jestliže chcete najít pana Xara, hledala bych ho právě tam.“

„V pořádku, já už něco vymyslím,“ mávl rukou Vron. „Ještě řekněte Hance, co si má sbalit, protože loď odplouvá už pozítří odpoledne.“

Evelína povídala dlouho do večera, a kdyby ji Vron neza-
razil, asi by byla schopná vydržet celou noc.

Další den měla Hanka nabitý událostmi. Když se večer
konečně vrátila do stromového domku, kamarádi se ne-
mohli dočkat jejího vyprávění.

„Jak jsi dopadla u harpyjí?“ vyzvídala Sváta.

„Připadala jsem si jak na nějakém představení. V sále bylo
snad padesát harpyjí a trvalo skoro dvě hodiny, než jsem zod-
pověděla všechny jejich otázky. Fakt jsem si oddychla, když
to skončilo. Kelaina mě pak vyprovodila do přemístovacího
sálu a věnovala mi jedno mizerné neužitečné kouzlo.“

„Neužitečné?“ podivil se Sváta.

„Ále,“ mávla Hanka znechuceně rukou, „myslím, že ho
nikdy v životě nepoužiju.“

„Tak už se konečně pochlub a nenapínej nás,“ byl zvěda-
vý i Rafan.

Dívka položila ukazováček na spánek, sevřela prostřed-
níček a palec pravé ruky a vzniklým okénkem se podívala
po svých kamarádech.

„Hele, co vlastně na nás zkoušíš?“ zamračil se Sváta.

„Kontroluji vaši pokrevní spřízněnost,“ ušklíbala se Han-
ka, „což je kouzlo, které mi Kelaina věnovala.“

„No a?“ povytáhl obočí Rafan.

„Kouzla nekouzla, pořád jste pro mě bráchové.“

„Hloupé fóry,“ brblal Sváta a sáhl si pro další sušenku.

„A co jednorožci?“ zeptal se Rafan.

„Slavnostně prohlásili, že jsem plnohodnotným členem
stáda.“

„Na to se neptám. Zajímá mě, jak se dívá R’íhan na tvou
cestu k ostrovům.“

Hanka se zavrtěla a natáhla se pro sušenku. Odstrčila
tulíka a z balíčku vylovila poslední kousek. Plavík vyčíta-
vě naježil fousky a uraženě se k ní otočil ocáskem. Usmála

se a rozlomila sušenku napůl. Tulík dělal dvě vteřiny fóry, a pak si milostivě nabízenou pochoutku vzal.

„No jasně,“ komentoval Hančino mlčení starší kamarád, „že se vůbec ptám. Nejspíš není tvým nápadem dvakrát nadšený, co?“

„Hm,“ neochotně přikývla, „musela jsem hodně dlouho vysvětlovat, že nechci jinou rodinu než tu jejich. Otec prohlásil, že kdyby mi mohl cestu zakázat, udělal by to. Prý pro moje dobro.“

„Možná má pravdu.“

„Jo.“

„Ale přesto pojeděš...“

„Jo.“

„Jak jinak! Zvědavá ženská...“ vzdychl Rafan a hodil okem po Svátovi.

„Někdy je opravdu lepší nemít rodiče,“ vzdychl i Sváťa, „táta mi nepovolil tě doprovázet. Prý má Quinwal příliš nebezpečnou pověst.“

„Nevím, proč byste si měli dělat starosti, když se mnou jede Vron,“ řekla zlehčujícím tónem, aby nebylo vidět, jak ji mrzí, že ani jeden z nich se k ní nepřidá.

Začínala mít z celé akce nepříjemný pocit. R'íhanův nesouhlas s cestou do Quinwalu jí ležel v žaludku jako balvan. Chápala, čím se jednorožec cítí dotčený. Adoptoval ji a byl tím nejlepším otcem, jakého si mohla přát. Zdálo se mu nelogické, že chce Hanka hledat někoho, kdo má na svědomí život jejího bratra a po maléru s dračím vejcem se ani v nejmenším nezajímal o osud své dceřry. Proč ho chceš poznat, ptal se jednorožec, a ona mu nedokázala své pohnutky vysvětlit. Trochu ji utěšovalo, že bráška P'ujibo se přidal na její stranu a L'gala její rozhodnutí nekritizovala. Jen podotkla, že lidské emoce bývají dost často zdrojem potíží. Nakonec ji R'íhan tvrdě

upozornil, aby se připravila na zklamání a trable. Při loučení smířlivě dodal, že je připraven nést následky Hančína rozhodnutí, ale že prosí cesty osudu, aby na ostrově při hledání neuspěla.

„Táta o Haberunu něco ví?“ zeptal se Sváti Rafan.

„Vypτάval jsem se ho důkladně,“ kývl hlavou mladší kamarád, „ale moc informací z něj nevypadlo. Prý jeden z jeho bývalých spolubojovníků vyprávěl, že vyrostl ve městě za mořem, kde je nouze o magii a kde se čas od času objevují podivné nebezpečné zrůdy. Působil v jednotce, kterou posílali s těmi potvory bojovat. Když mu ale jedna z nich zabila před očima bratra, sbalil se a odjel z ostrova pryč. Už nikdy prý neuvažoval o návratu.“

„Evelína o žádných potvorách nemluvila,“ namítla Hanka.

„Taky bych o nich nemluvil, kdybych si pozval návštěvu,“ ušklíbl se Rafan, „ale kousek pravdy v téhle historce být může.“

„Proč myslíš?“

„Copak sis nevšimla, že i Vrona zarazil počet stráží v jednom městě? Jestliže se v nejbližším okolí vyskytují nebezpeční tvorové, dá se tím vysvětlit, k čemu potřebují tolik hradeb a ozbrojenců.“

„Nechceš si tu cestu ještě rozmyslet?“ zeptal se ustaraně Sváta.

„Vždyť budu na ostrově jenom týden. Pokud během té doby otce nenajdeme, vrátím se.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Plavba k Haberunu

Do přístavu se s Hankou a Vronem přišli rozloučit oba bratři i Zachariáš. „A podávej nám zprávy o všem, co tam zažiješ,“ nabádal kamarádku Sváta.

„Vůbec ho neposlouchej,“ odstrčil bratra Rafan. „Jestli na místě nebude dost magie, bude lepší, když s ní nebudeš plýtvat na hlouposti.“

Najednou se Rafan zarazil, několikrát zamrkal a Sváta ucítil, jak se mu bratrovy prsty bolestivě zaryly do lokte.

Dívka s Vronem už přecházela společně s Evelínou přes lodní můstek.

„Hanko!“

Otočila se a Vron se o ni málem přerazil.

„Pokud možno nelez na žádné vysoké vyhlídky,“ halekal za ní Rafan. Mávla rukou, aby věděl, že ho slyšela, a přešla na palubu. Vzhledem k povykujícím lidem na lodi i na hrázi se raději spojila s Rafanem přes psychickou dračí komunikaci a zeptala se: „Co máš proti vyhlídkám?“

„Právě jsem měl vizi,“ odpověděl jí v duchu, „někdo se tě snažil přehodit přes zábradlí zdobené tepaným vzorem květin a motýlů. Buď opatrná.“

„Neboj se, každé zábradlí si dobře prohlédnu,“ odpověděla mu vesele, zatímco loď zdvihala kotvu.

„Šťastnou cestu, sestřičko,“ ozval se v její mysli i Plamův hlas. Už si myslela, že jediný, kdo se neozve, bude R'íhan. Vtom však pocítila i jeho vlídnou psychickou vlnu.

„Buď rozumná a opatrná,“ starostlivě ji nabádal jedno-rožec, „nevím, jestli se odtamtud uslyšíme. Chci tě jen ujistit o tom, že i když děláš hlouposti, pořád tě máme stejně rádi.“

„Já vás také, na tom se vůbec nic nezmění, ať už má cesta dopadne jakkoliv.“

Cítila obrovskou úlevu, že jí R'íhan rozhodnutí pátrat po otci nezazlívá.

Loď nabrala vítr do plachet a za zpěněnou brázdou lodi se postavičky na břehu rychle zmenšovaly.

Zpočátku Hanka trávila většinu času na lodi s Evelínou a Vronem. Brzo ale zjistila, že je nad její síly v jednom kuse poslouchat svou bývalou chůvu, i když některé vyprávění z doby, kdy ještě jako malá měla bratra a rodiče, bylo docela zajímavé. Stále častěji se potulovala po palubě a s oblibou se opírala o zábradlí na přídi, kde v tichosti pozorovala zvlněnou mořskou hladinu. Mohla si přitom na dálku povídat se svými přáteli a byla ráda, že se nenaplnily obavy, že vzdálenost jejich komunikaci znemožní.

Jednou večer bylo její místo na přídi obsazeno jinými pasažéry, proto se přesunula na záď, kde měl službu hubený, zamračený kormidelník s tváří rozbrázděnou vráskami a ošlehanou větrem. Evidentně ho trápil suchý kašel. Po jednom zvlášť úporném záchvatu, houkl na Hanku.

„Hej, děvče.“

Otočila se a on pokračoval: „Neskočila bys mi prosím k loďnímu kuchaři pro něco k pití?“

„Proč ne. A co byste chtěl? Vodu nebo čaj?“

„Pověz mu, aby poslal Fahadovi jeho medicínu.“

Hanka se vydala do lodní kuchyně. Kuchař se zasmál, když uslyšel vzkaz.

„Přisahám, že ten starej lump kašle jen proto, aby moh beztrně chlastat,“ šklebil se a podával dívce velký plechový hrnek, kde byl čaj napůl s kořalkou. Loď brázdila klidné vody, takže při cestě na palubu ani nic nerozbryndala.

„Díky,“ zasípal muž a na jeden zátah vyprázdnil půl hrnku. A že to byl velký hrnek!

Známost s kormidelníkem se ukázala jako nadmíru zábavná a kupodivu i užitečná. Ač na to nevypadal, stal se pro Hanku důležitějším zdrojem informací než Evelína. Díky němu si vytvořila dost jasnou představu o poměrech ve městě. Vojenský režim byl podle mužova vyjádření velice svazující a všudypřítomné hlídky se staraly, aby do prostoru druhých a třetích hradeb neproklouzla ani vetřelecká myš. Bez dokladů se v centru města nemohl zdržovat nikdo cizí. Při dobrých známostech a dostatku peněz byla jistá šance pohybovat se na čtvrtých hradbách, aniž by člověka vyhmátly stráže. Čtvrté hradby představovaly obrovské obchodní prostranství, které nebylo v lidských silách uhlídat. Podle námořníkovy názoru se tu dalo koupit kdekdo – zbraně, otroci, chlast, kuřivo, magické předměty, cizokrajné ovoce, prostě všechno potřebné. Záleželo jen na množství peněz nebo drahokamů v kapsách zákazníka.

„A kdybych potřebovala vypátrat nějakého konkrétního člověka, jak to mám zařídit?“ vyptávala se dívka, dokud byl námořník ochotný odpovídat.

„Najmeš si čmuchacího psa.“

„Prosím?“

„No, na druhých hradbách je velký detektivní úřad s oficiálním názvem Palác seriózních informatiků. PSI – rozumíš? Prostě čmuchalové. A tam ti dohodí odborníka podle toho, co hledáš a kolik si můžeš dovolit investovat prostředků. Slyšel jsem, že si psi kromě oficiální gáže nechávají platit ještě bokem. Když jim nenabídneš extra prémii, prý toho pro klienta moc neudělají.“

„Hm. A někdo spolehlivější a levnější by k dispozici nebyl?“

„Jedině si najmout nezaměstnaného tuláka. Tím ale riskuješ, že padneš na lumpa, který tě při nejbližší příležitosti okrade nebo zabije.“

„Fajn výběr... A kdybych hledala sama?“

„V takovém případě tě na čtvrtých nebo na pátých hradbách okradou docela určitě.“

„Jen ať si zkusí okrást čarodějku!“

Kormidelník se rozhlédl kolem sebe a ztišil hlas.

„Podobnou výzvu ani nevyslovuj nahlas.“

„A proč?“

„Protože tě neokradou jen o peníze, ale i o magii.“

„Nemyslím, že by se to někomu podařilo,“ prohlásila Hanka sebevědomě.

Kormidelník přimhouřil oči a zašklebil se. Dívka měla pocit, jako by se loď zhoupala na nějaké větší vlně.

„Páni,“ mlaskl uznale muž a protáhl si prsty na rukou, „jsi úplná studnice magie.“

Hanka zalapala po dechu. Měla pocit, že se slabostí svalí na palubu.

„Na, napij se,“ podal jí námořník svůj plecháč. Dívka si automaticky lokla a rozkašlala se, jak ji palčivá tekutina zaštípala v krku.

„Co jste mi to provedl?“ zasípala vztekle.

„Poskytl jsem ti malou ukázkou toho, co tě čeká, když necháš svou energii nechráněnou. Ale neboj se, zatím brázdíme dobré vody a do zítřka se ti magie znovu doplní. Úplně jiná situace však nastane, až doplujeme za Dračí zuby. Od té chvíle už se ti žádná ztracená energie neobnoví.“

„Chcete říct, že na ostrově není žádný magický zdroj? Vůbec žádný?“

„Přesně tak. Máš jen, co sis přinesla v sobě nebo v magických předmětech.“

„Jenomže budu-li plýtvat energií na ochranu před zloději magie, dopadnu stejně, jako kdyby mi magii ukradli...“

„Dokážeš-li z kuchaře vymámit ještě jeden hrnek mojí medicíny, naučím tě, jak se chráním já. Mám to od brat-

rance, co slouží u PS. Jde o jednoduchou a magicky skoro zanedbatelnou obranu. Máš zájem?“

„Ok, zkusím vám přinést ještě jedno pití.“

„Hodná holka,“ přikývl námořník a rozkašlal se.

Kuchař se zarputile bránil a vrtěl hlavou. Teprve když mu dívka slíbila, že přijde příští den do kuchyně pomoci s obědem, zdráhavě jí vydal ještě jednu várku nápoje pro kormidelníka.

„Já věděl, že to dokážeš,“ spokojeně se šklebil muž a pokynul Hance, aby se u něj posadila. Zahákl kormidlo do provazu, napil se a vážně na ni pohlédl.

„A ne že někomu prozradíš, kdo tě učil,“ podotkl tiše. „Umíš ve své mysli vytvarovat krychli?“

Když přikývla, pokračoval: „V duchu si představ, že veškerou svou energii nacpeš do té krychle. Akce je spojena s říkankou, aby se člověku rychleji dostalo do krve počítání stěn a hran. Za-ví-rám-ma-gi-i-stě-ny-ji-při-kry-jí-pro-mě-jen-kaž-dý-den. Na prvních šest slabik zpevňuješ kolem aury šest plošek krychle a na dvanáct zbývajících slabik fixuješ všechny spojovací hrany. Vnější části stěn musí být zrcadlové, aby se od nich odrazil každý pokus narušit tvou auru. Přijď za mnou zítra, až se ti vrátí magie, vyzkoušíme, jak si poradíš.“

Hanka si chtěla večer promluvit s Vronem, ale před Evelínou prostě neměla příležitost. Žena brebentila nepřetržitě celý den, až jednoho brněly uši. Hanka byla zvědavá, jak vypadá její manžel a jak dokáže přežít tenhle nekonečný hlasový doprovod. Nakonec se musela s Vronem spojit pomocí mentální dračí komunikace, aby se s ním podělila o nové zážitky. Po dalších pár dnech na palubě se oba naučili ignorovat Evelínin proud řeči a věnovat se svým myšlenkám. Přesto si oddechli, když chuva mezi cestujícími objevila několik dalších osob, které byly ochotny se bavit, tedy přesněji řečeno naslouchat.

Hanka se kormidelníkovu říkanku i s kouzlem naučila během dvou dnů. Poprvé omylem zafixovala dvě stejné hrany krychle a jednu vynechala, což znamenalo, že opět přišla o magii. Druhý den si dala pozor a námořník ji pochválil.

„Je nejvyšší čas, žes to zvládla,“ pokýval hlavou, „zítra proplouváme kolem Dračích zubů a překročíme hranici magického území. Každé ráno si opevni auru říkankou. Až ti její rytmus přejde do krve, nepocítíš žádné viditelné ztráty magie. Ve městě se sice krádež magie považuje za hnusný zločin, ale jakmile o energii přijdeš, už ti ji nikdo nenahradí. A krást ji někomu jinému nedoporučuji, mohla bys špatně skončit. Mnozí berou v Quinwalu spravedlnost do vlastních rukou a kvůli tomuhle přečinu se i zabíjí. Tak bacha na to.“

„Díky, nerada bych skončila úplně bez magie.“

„Není zač, fajn se s tebou povídá a příjemně ubíhá cesta. Dnes navečer se ale na lůžku připoutej, v noci s námi budou vlny pěkně házet.“

„Jak to víte?“ rozhlédla se Hanka po modré obloze.

„Proč myslíš, že kapitán toleruje ochlastu u kormidla? Můj magický cit pro počasí tuhle loď ochraňuje už pět let. Na magickém území dokážu úspěšně vylepšovat její stabilitu.“

„A přesto žijete v Quinwalu, kde není magie?“

„Nemyl se, v mém městě je spousta magie, jenom se nedá doplňovat běžným způsobem.“

„Takže dokážete chránit loď i za Dračími zuby?“

„Hele, nemám ani zdaleka takovou magickou sílu jako ty, musím s ní zacházet opatrně. Obvykle si ale poradím i na území bez magie. Pak jsem ovšem celý týden, co strávím ve městě, totálně na nule.“

„A co magický kámen, kam byste si mohl svou energii uložit?“

„Jó, děvče, na to moje gáže nestačí, kouzelné věci jsou příliš drahé.“

Hanka si pomyslela, že ho asi na lodi špatně platí, ale když večer o kormidelníkovi mluvila s Vronem, její přítel se jen zasmál.

„Taková inteligentní holka, a pořád naivní. Kdyby svou mzdu v přístavu neprochlastal, mohl by mít kamenů celý náhrdelník. Zrovna dnes jsem o něm mluvil s kapitánem. Prý mu osobně takové kameny koupil už tři. Jenže kormidelník je při nejbližší příležitosti zpeněží, aby měl na chlast. Normálním životem vlastně žije jen během plavby, kdy dostává přiděl kořalky pouze od kuchaře v omezeném množství.“

Hanka nechápavě zavrtěla hlavou: „Nechápu, proč to dělá. Vždyť je docela fajn a mluví rozumně.“

„Vypěstoval si závislost na alkoholu a není v jeho silách odolat skleničce, když ji uvidí. Jestli přemýšlíš o tom, jak mu podat pomocnou ruku, ani se nesnaž. Závislosti se může zbavit jen on sám.“

Rozhodla se, že si ještě ráno s kormidelníkem na tohle téma promluví. Bohužel netušila, že bude mít úplně jiné starosti. A nejen ona.

Večer se pochopitelně zapomněla na lůžku zajistit úvazem, takže se během spánku, podobně jako Evelína, při jednom obzvlášť velkém výkyvu lodi ocitla na podlaze kajuty.

„Sakra,“ zaklela, „kormidelník měl pravdu, že to bude v noci házet.“

„Snad se, Haničko, nebavíš s tím nechutným ožralou?“ zděsila se její spolubydlící.

„Co na tom? Je to docela zajímavý chlapík,“ odsekla dívka, když se snažila Evelíně pomoci zpět na lůžko.

„Cože?! Takový otrapa! Pro dámu tvého věku a postavení je naprosto nevhodné se s ním stýkat. Taková ostuda!

Uvědomuješ si, do jakého světla stavíš mě, osobu ze třetích hradeb? Napadlo tě vůbec, jak si můžeš poškodit vlastní pověst? Ten člověk je naprosto pod tvoji úroveň, je nebetyčná hloupost ztrácet čas právě s ním...“

Hanka přestala poslouchat, co Evelína drmolí, a jen si povzdechla. Začínala litovat, že si kazí prázdniny zdlouhavým výletem na podivný ostrov. Plavba ve společnosti bývalé chůvy jí připadala neúnosně vyčerpávající. Naštěstí už zítra dorazí do přístavu a Quinwal jim otevře své hradby.

Ráno se vzbudila pozdě a měla sotva čas sbalit si věci. Náhle začalo být na palubě rušno. Neváhala a hbitě vyběhla nahoru. Kapitán, lodník a několik cestujících stáli v hloučku na přídi a podávali si dalekohled.

„Na mou duši, nikdo tam není. Guanová tvrz je bez posádky,“ vrtěl hlavou námořník, „to je po čertech divné.“

„Pantevare,“ obrátil se kapitán na svého zástupce, „dej spustit plachty a vyšli čtyři muže, ať zjistí, zda můžeme bezpečně proplout. Ani bych se nedivil, kdyby byl řetěz v obranné pozici.“

„Napadá vás něco, co by vysvětlovalo nepřítomnost stráží v průlivu?“ zeptal se nervózně jeden z cestujících.

„Co když je ve městě epidemie nebo válečný konflikt?“

„Moji muži prověří situaci, než zakotvíme, abychom se nedostali do potíží. I já jsem znepokojený.“

Nervozita se po lodi šířila jako požár. Evelína začala spínat ruce a obtěžovat spolucestující divokými vizemi o tom, co se mohlo stát. Vůbec nepostřehla, jak se jí ostatní snaží vyhnout a obracejí za jejími zády oči v sloup. Momentálně byla vskutku nesnesitelná.

„Sklapněte už konečně!“ nevydržel její lamentování Vron a nerudně ji okřikl.

„Bože,“ špitla a pohlédla na Vrona s obdivem, „vy jste úplně jako můj manžel.“ Hanka překvapeně zamrkala

a s úlevou vydechla, protože její bývalá chuva opravdu zmlkla.

Všichni se nahrnuli na příď, aby viděli na posádku průzkumného člunu. Ta přistála na jedné straně průlivu, vyplašila obrovské hejno rybáků a na chvíli zmizela uvnitř pevnůstky. Když se muži vrátili, gestikulací naznačili, že loď může proplout. Kormidelník opatrně vmanévroval do průlivu a loď vzala člun se svými námořníky do vleku.

Po obeplutí skal je uvítal výhled na pevninu. Skalnatý průliv se nečekaně rozevřel do velké zátoky s písčítými břehy. Přístavní část byla zpevněna kamennými kvádry, nad které vyčnívalo dřevěné molo. Město bylo původně vystavěno kolem neobvykle mohutného a vysokého skalního útvaru. Zdálo se připomínat vztyčený zahnutý dráp. S úžasem pozorovala, jak jsou tu domy nalepené jeden na druhý, až připomínají gigantické mraveniště. Quinwal byl viditelně rozdělený pásy obranných hradeb. Bílá stavba úplně na vrcholu připomínala chrám. Jak se přibližovali k přístavu, dalo se zahlédnout stále víc podrobností a výrazně vynikla i mohutnost a výška hradeb.

Kapitán zakotvil kus od břehu a pokynul člunu, aby vyrazil k molu a zjistil, co se děje. Námořníci se opřeli do vesel a během dvaceti minut byli na místě. Okamžitě se kolem nich seběhli lidé a několik minut si s nimi povídali. Napětí na lodi by se dalo krájet. Nakonec jeden z námořníků zamával rukou, aby loď přistála.

Hospoda na třetícb bradbách

Konečně uvázali námořníci lana u přístavního mola. Cestující se rozběhli pro svá zavazadla a těšili se na pevnou zem. Zvolna se řadili podél zábradlí, aby mohli vystoupit.

V příštím okamžiku se situace v přístavu radikálně změnila. Čumilové na hrázi a na molu odhodili přestrojení, vytasili zbraně a ti nejbližší vtrhli na loď. Než se kdo vzpamatoval, ocitl se v dosahu meče nebo samostřilu.

„Zachovejte klid prosím,“ ozval se zvučný hlas a mezi cestujícími se objevil muž v černém. „Nemějte obavy, nehrozí vám žádná újma na zdraví ani na majetku. Během vaší nepřítomnosti došlo k několika menším změnám na vládních místech, ale v podstatě město funguje stejně jako dřív. Jen vás musíme každého osobně prověřit na strážnici, jak žádají předpisy. Takže nedělejte potíže a následujte mě. Pak se budete moci vrátit na loď a vyzvednout si svá zavazadla.“

Jeden po druhém se uprostřed ozbrojeného špalíru vydali naznačeným směrem. Hanka pohledem zavadila o Vronovy oči, aby se ujistila, má-li poslechnout. Její přítel jen nepatrně kývl a zařadil se těsně před ni. U mola zakopl

a jako nechtěně vrazil do Hanky. Do ruky jí při tom vtiskl obálku.

„Tvoje doklady,“ sotva pohnul rty, aby ho slyšela jen ona. Rychle strčila papíry do rukávu a ve vhodné chvíli je přesunula do kapsy. Sice nechápala, proč takové tajnosti, ale věřila Vronovu úsudku. Zřejmě má ke svému chování důvod.

Když se ocitli v kanceláři, udiveně si protřela oči. Vron tu s nimi nebyl, zato se nedal přeslechnout pronikavý Evelínin hlas, jímž se dožadovala svých práv a protestovala proti razítku, které jí úředník otiskl na hřbet ruky.

„Razítko si musíte nechat na úřadě obnovit dřív, než zmizí jeho čitelnost, jinak už se na třetí hradby nedostanete, rozumíte mi?!“

„Přivezla jsem si s sebou hosta, tak doufám, že v tomhle případě...“

„Razítka jsou povinná pro všechny,“ kývl úředník na Hanku, aby přistoupila. Podala mu obálku, kterou jí podstrčil Vron. Muž vytáhl papíry a jeho tvář rozkvetla údivem.

„Okamžik strpení,“ zakoktal a vtrhl do dveří za sebou. Po chvíli se objevil ve společnosti tloušťka s dobrosrdečným výrazem na tváři.

„Ale to je samozřejmé, že hosty nebudeme značkovat jako dobytek,“ rozplýval se a vykročil k Hance. Natáhl ruku a podal jí jakousi destičku na šňůrce. „Kdybyste toto laskavě u sebe nosila během pohybu v naší městské lokalitě, bylo by to od vás, slečno, velice milé a prozíravé. Budete-li mít zájem si prohlédnout i naše druhé hradby, rádi vám poskytneme průvodce a ukážeme vše zajímavé, co je tu k vidění. Čtvrté a páté hradby raději nenavštěvujte, momentálně není všude zcela bezpečno. Je nám velkou ctí a potěšením vás uvítat v Quinwalu.“

Vrátil Hance doklady a klaněl se málem až k zemi, když spolu s Evelínou odcházely.

„Koukám, že ti Vron sehnal opravdu skvělé doporučující listy,“ pokývala chůva spokojeně hlavou.

„Zajímalo by mě, kam zmizel,“ rozhlížela se Hanka kolem sebe, ale po příteli jako by se slehla zem.

„To nevím,“ zavrtěla hlavou Evelína, „mně jenom přikázal, abych o něm vůbec nemluvila.“

„A co zavazadla?“

„Vidíš, málem bych na ně v tom zmatku zapomněla. Musím co nejdřív sehnat nosiče. Počkej na mě, hned jsem zpátky.“

Evelína se obrátila na hubeného člověka lelkujícího u mola. K Hance se mezitím přitočil shrbený žebrák. Právě když se chtěla odtáhnout, odhrnul špinavý hadr, který mu halil tvář a spiklenecky na ni mrkl. Vronovo přestrojení působilo vskutku autenticky.

„Fuj, ty smrdíš,“ ušklíbla se na něj.

„No jasně. Bez toho smradu by převlek nefungoval,“ podrbal se na rameni, „bohužel v tom hadru byly i blechy, a než jsem je vyhnal, stačily mě mrchy pokousat. No nic. Jsem tu hlavně proto, abych ti dal do opatrování měšec. Dobře ho schovej, ať máme dostatek prostředků na nečekaná vydání. Najdeš v něm i pár kamínků s magií, kdybys ji potřebovala doplnit.“

„Proč jsi ho nenechal v mém zavazadle na palubě?“ podívala se Hanka.

„Protože by ses s ním už nemusela shledat. Víš, co se dělo na lodi po našem odchodu? Do kajut vtrhli lidé a prohledali úplně všechno. Kdyby měšec objevili, zřejmě by skončil v úplně jiné kapse než v naší. O tvé zbrani ani nemluvě. Na, tady ji máš,“ podal Hance její lovecký tesák vyrobený u trpaslíků. Rychle si ho zastrčila pod oblečení.

„Co hodláš podniknout?“ zeptala se.

„Omrknu zdejší přístavní krčmy a bazary. Kdybych narefnil na něco zajímavého, ozvu se. Pokud nic nenajdu, ob-

jevím se za tři dny a poradíme se, co dál. Kdybys mě potřebovala, použij dračí komunikaci. Jinak s magií šetři, člověk nikdy neví, kdy ji bude naléhavě potřebovat.“

„Koukej odprejsknout, ty jeden hnusnej pobudo,“ halekala už zdálky vracející se Evelína.

„Vidím, že se o tebe tvá chůva bojí. Raději mizím,“ zahalil si tvář Vron, „abys náhodou v mé blízkosti nenačichla.“

„Dávej na sebe pozor,“ mrkla na něj Hanka a sledovala, jak se její přítel celý zkroucený belhá pryč.

„Haničko, holka jedna nešťastná, nemůžeš se tu vybavovat s každým individuem, které se na tebe zkouší přilepit. Pojd' honem, musíme dohlédnout, aby nosiči naložili na vůz všechna naše zavazadla.“

Evelína byla, co se týkalo organizování práce, rozený generál. Pod jejím dozorem se všechno přesunulo na vůz, tažený dvěma muži, a za pomoci dalších dvou chlápků se kodrcali cestou k hlavní bráně strážené nejméně osmi vojáky. Hanka měla sto chutí se přidat k mužům, kteří pomáhali vůz tlačit, ale při pohledu na chůvu si svůj nápad rozmyslela. Musela to být pěkná makačka, protože cesta vedla strmě do kopce. Za druhou městskou bránou se tahouni u jejich vozíku vyměnili, protože ti první neměli oprávnění pro třetí hradby.

Třetí brána vypadala mnohem honosněji než první dvě. Boky měla zdobené barevným květinovým motivem a portál hlavami koní. Přitom tu Hanka nikde žádného koně vůbec nezahlédla. Dláždění za bránou bylo méně hrbolaté a lidé působili důstojně a úpravně, skoro jako v Santareně.

Zastavili se před barákem z červených cihel, který měl přes celé průčelí mozaikový obraz rajské zahrady. Na Hanku příliš útulně nepůsobil. Vstříc jim vyšel muž mohutné-

ho vzrůstu s plnovousem, kterým by mohl směle konkurovat i trpaslíkům.

„Josífku, ani nevíš, jak ráda tě zase vidím,“ spráskla ruce Evelína a vrhla se k muži, aby mu dala mlaskavou pusku na tvář.

„No, holka,“ plácnul ji muž po zadku, až nadskočila, „trochu jsem se o tebe bál, ale teď už je zase všechno v cajku. Tak ukaž, co jsi přivezla.“

Evelína představila Hanku a krátce vysvětlila, proč přijela.

„Tak to sis na hledání vybrala špatnej čas, děvenko,“ zavrtěl pochybovačně hlavou chůvin manžel, „ale vítej u nás a chovej se tu jako doma.“

Bez řeči se chopil zavazadel a ve chvílce všechno přemístil dovnitř. Prostorná chodba se zaplnila vaky a bednami. Evelína dívku zavedla po schodech do nejvyššího patra a otevřela dveře do útulné místnosti, kde se Hance okamžitě zalíbilo.

„Tady se můžeš umýt, převléknout, a až budeš hotová, přijď dolů na oběd.“

Hanka si vybalila oblečení a vyhlédla z okna. Už předtím si všimla, že město si na zeleň v ulicích moc nepotrpí. Jen tu a tam nějaká květina na balkoně a několik pnoucích keříků, jinak byly všude kolem domy, zdi a další domy. Pouze zapadlé kouty byly zarostlé skomírajícím trnitým křovím.

Sešla pomalu dolů a zastihla Evelínu, jak se rozčiluje nad jednou bednou.

„Budu muset podat stížnost, někdo z bedny ukradl dva artefakty, co jsem je vezla na magické dobití.“

„Uklidni se. Komu ty věci patřily?“ naklonil se nad bednu její muž.

„Soudci Seanovi a nadstrážmistru Gedovi. To přece nemohu jen tak přejít. Hned zítra ráno zajdu na strážnici.“

„Nezajdeš nikam,“ rázně prohlásil Josef, „Sean i Geda už nejsou ve svých funkcích, nejspíš skončili v žaláři. A každý, kdo strčí na strážnici nos, koleduje si o zařazení mezi otroky. Ty vůbec nemáš ponětí, co se tu děje od chvíle, kdy se k moci dostali Rasiové. Buď ráda, že tě bez problémů pustili domů i se zavazadly. A ne aby sis pouštěla v hospodě pusu na špacír. Každé nevhodné slovo může být tvoje jízdenka do podzemí. Mysli na naši bezpečnost a chovej se podle toho.“

„Jistě, Josífku,“ pokorně kývla Evelína.

Hanka hlučně seběhla zbytek schodů.

„Tak co, děvče, jak se ti u nás líbí?“ zahalekal muž.

„Ještě nevím, z Quinwalu jsem toho moc neviděla,“ usmála se na něj.

„A možná ani neuvidíš. Samotnou tě do města rozhodně nepustíme.“

„Stráží bych se nebála, Hanka má s sebou skvělé doporučující listy. Spíš mám obavy, aby ji někdo neokradl,“ podotkla Evelína.

„Víte co, děvčata? Pojdme na oběd a necháme si všechno projít hlavou a žaludkem,“ kývl směrem ke kuchyni Josef.

„Jaká je situace v lokále? Přišlo hodně lidí?“ zeptala se Evelína muže, který nervózně podupával u kuchařky.

„Je tam vosum novejch strážnejch a hrozně buzerujou,“ otráveně se zatvářil číšník.

„V tom případě lokál vynecháme a najíme se vzadu v kuchyni,“ rozhodl Josef a všichni tři se usadili v koutku pod oknem. Po výborné nudlové polévce následovalo kuře na zelenině a Hance opravdu chutnalo.

„Přidej do přelivu ještě špetku tymiánu,“ houkla na kuchařku Evelína.

„Proč? Jídlo je výborné,“ namítla Hanka.

„Samozřejmě. Proto k nám chodí tolik lidí.“

„Většina jich bohužel odešla, když dorazili strážní,“ ušklíbl se číšník a vyrazil s naservírovanými porcemi do lokálu.

„Možná bychom mohli Hanku svěřit Gábině,“ navrhla nesměle Evelína.

„Pokud neopustí třetí hradby, tak souhlasím,“ přikývl manžel a odstrčil prázdný talíř.

„Kde je Gábina?“ zeptala se Evelína kuchařky.

„Ve skladu třídí dovezené zásoby.“

„Výborně. Zajdeme za ní.“

Hanka byla zvědavá, komu ji chtějí svěřit. Byla téměř šokovaná, když je v místnosti pozdravila malá holka, na první pohled mnohem mladší než Hanka, s bohatou záplavou černých vlasů a nádhernými řasami, za kterými jiskřily šibalské oči.

„Co je? Mám nějaký průšvih, paní?“ vykulila polekaně svá krásná kukadla a ve tváři nasadila odzbrojující andělský výraz.

„Hele, holka, schovej si ty svoje sladký kukuče pro hosty. Momentálně mám na tebe prosbu.“

„Mám jít za strážnými?“ hádala a její obličej prošel tak radikální proměnou, že znenadání vypadala, jako by ji bolelo břicho.

Evelíně zacukal v koutcích úst úsměv.

„Dneska ne. Ale moje vzácná návštěva by potřebovala průvodce po městě. Jestli ti tahle role není proti srsti, můžeš odpoledne ukázat Hance všechno zajímavé na území třetích hradeb.“

Dívčin výraz se opět jako mávnutím kouzelného proutku změnil a oči se rozhořely nadšením: „Takový úkol se mi líbí. Moc ráda.“

„Nenech se mýlit její roztomilostí a mládím,“ otočila se Evelína k Hance, „Gábina je protřelé kvítko, které vyrostlo

v čertově zahrádce. Zná všechny záludnosti města a doufám, že na tebe dá pozor.“

Gábina před procházkou trvala na tom, aby si Hanka oblékla svoje nejšedivější šaty a vlasy jí zapletla do podivného drdolu. Sama vypadala podobně, navíc si vlasy přetáhla divnou potrhanou sítkou a přes ramena si hodila bezbarvý pomačkaný přehoz. Rázem z ní byla nezajímavá holka, za níž se nikdo neohlédne.

„A nezapomeň si doklady a pečeť volného pohybu. Počkám na tebe před vchodem.“ Gábina dopřála Hance kousek soukromí, čehož dívka využila k tomu, aby si pod oblečení připnula svoji dýku a vzala si prostředky na případné nakupování.

Jakmile seběhla dolů, našla Gábinu netrpělivě přešlapující u vchodu.

„Nejdřív se stavíme v chrámu, abych zapálila svíčku za dnešní skvělé odpoledne,“ zatáhla dívka Hanku do malého kostelíku poblíž brány.

Vnitřek svatostánku byl vybaven skromněji, než by se na třetích hradbách dalo očekávat. Pod oltářem hořely desítky svíček a právě sem Gábina zamířila. Místo pro svíčku vybírala tak pečlivě, až to přivábilo Hančinu pozornost. Měla z jejího chování dojem, že nehledá místo, ale něco jiného. Zvedla hlavu, jako by si prohlížela malby na stropě, ale koutkem oka sledovala svou malou průvodkyni. A opravdu – její ručka se natáhla mezi svíčky a Gábina se rychle ohlédla po Hance. Ukolébaná tím, že si prohlíží kostel, rozvinula malý lístek a rychle si ho přečetla. Vzápětí ho zapálila nad plamínkem a upustila hořící papírek do záplavy vosku mezi svíčkami. Hanka nadále předstírala zájem o výzdobu kostela.

„Na třetích hradbách mají i hezčí kostel, taky ti ho ukážu. Tenhle je určený pro chudé a je otevřený nepřetržitě i v noci.

Ani ho nemusí nikdo hlídat, protože tu není co ukrást,“ usmála se sladce Gábina a pokynula rukou k východu.

„A kam teď?“ zeptala se Hanka.

„Vezmeme to po třetí okružní. Vede kolem celého města a asi po třech hodinách ostré chůze nás zavede přímo k hospodě. Jestli ale nemáš zájem o tak dlouhou procházku, můžeme to otočit domů dřív. Klidně si řekni.“

„Ráda se projdu okolo města,“ usmála se Hanka.

„Fajn, ale nejdřív ti ukážu obchodní čtvrť. Můžeš si tam vyhlídnout nějaké suvenýry.“

Hance připadalo zvláštní, že zdejšími ulicemi prochází jen velice málo lidí. V obchodní čtvrti by čekala větší hemžení. Těch pár zákazníků, které zahlédla, ani nestálo za řeč.

„Tohle je obchod s magickými drobnostmi,“ zatáhla průvodkyně Hanku do obchůdku hustě zaplněného regály. Hned na první pohled dospěla Hanka k názoru, že se jedná spíš o šunt než o seriózní zboží.

„Porozhlédni se a nepospíchej, já zatím skočím za majitelem a vymámím z něj slevu na všechno, co si vybereš,“ postrčila ji Gábina mezi regály a sama se propletla mezi vystaveným zbožím kamsi dozadu.

Hanka se za jejími zády ušklíbla. Tohle děvče nestoudně využívá společné procházky k tomu, aby zamaskovalo svůj vlastní odpolední program. Rozhodla se obětovat trochu magie a poslechnout si, co Gábina vzadu s obchodníkem projednává.

„...nesmysl! Je zbytečné, abych tam ztrácela čas. Oba jsou podělaní až za ušima, garantuju ti, že od nich nehrozí ani to nejmenší.“

„Copak? V hospodě se ti nelíbí?“

„Nic moc, celé dny makám jako mourovatá.“

„Však ono tě neubude. Víš, co si myslím já? Že se pleteš. Josef rozhodně nepatří do kategorie podělaných. Navíc

provozuje oblíbenou hospodu, a jestli se někde paktuje odboj, pak nejspíš u něj. Takže buď tak laskavá a měj i nadále oči otevřené.“

„Pokud budou v Josefově lokále tvrdnout naši strážní, nikdo se jim pod nosem paktovat nebude, za to ti ručím.“

„Naši strážní říkáš? Neměj strach, návštěvu hospody jim zatrhne. A ty buď ve střehu!“

„To se ti snadno řekne. Hodili mi na krk nějakou hloupou cizinku, co k nim přijela na návštěvu. Musím s ní teď courat po městě.“

„Přesně proto potřebujeme, abys u Josefa zůstala. Ta holka má doporučující list od samotného Bdělého. Možná už se doslechl o převratu v Quinwalu a vyslal ji k nám jako tajného pozorovatele.“

„Ale kdepak! Hledá tu svýho ztracenýho fotra. O převratu při příjezdu nic nevěděla.“

„Skvělá záminka, aby mohla courat po celém městě. Nepodceňuj ji. Je důležité, aby viděla jen klidné a fungující město.“

„A co když se bude chtít kouknout i na čtvrté a páté hradby?“

„Na páté ji nepustíš, ostatně, tam ji nepustí ani Josef, jestli má dost rozumu, ale můžeš ji zítra vzít na potravinový trh do čtyřky. Posílíme stráže, aby se nic nesešlo.“

„No, když myslíš,“ odpověděla otráveně Gábina, „postarám se, aby viděla jen dobře střežená nudná místa.“

Dívka se vrátila k Hance takovou rychlostí, že měla co dělat, aby zrušila kouzlo a sáhla do regálu po první věci, která jí padla do ruky. Byl to nepříliš povedený náramek s velkým těžkým kamenem.

„Skvělá volba,“ usmála se celým obličejem Gábina. Vzápětí se k nim došoural i obchodník – malý plešatý muž s jis-krnýma očima.

„To drahé zboží, na něj žádná sleva nevztahovat,“ hovořil najednou s cizokrajným přízvukem.

„V tom případě ho nechci,“ položila Hanka náramek zpět v naději, že si ho nebude muset koupit.

Gábina si jako nedopatřením rozpustila vlasy, sladce zamrkala a rozehrála nádherné představení o tom, jak svůdná dívka vymámí z obchodníka nejdražší zboží za pakatel původní hodnoty. Hanka musela obdivovat neustálé proměny jejího výrazu. Kdyby před chvílí tajně nenaslouchala, určitě by ji tento úžasný herecký výkon přesvědčil. Bohužel náramek opravdu skončil v její kapse.

Ve zbylém odpoledni se už nic zajímavého nepříhodilo. Obešly postupně třetí hradby, občas se zastavily u nějaké městské památky a nakonec dorazily zpět do Evelíniny hospody. Hanka už málem zívala. Všude jen domy, domy, domy. Jak a čím se tu proboha lidé baví? Rozhodla se respektovat Gábinin program a po návratu ji požádala, zda by ji nemohla následující den propašovat na území čtvrtých a pátých hradeb.

Dívka spiklenecky zamrkala a slíbila, že pro ni udělá vše, co bude v jejích silách.

Hanka osaměla a oddechla si, že už nemusí předstírat vstřícnost. Zatoužila si popovídat s Vronem, ale zaváhala. Zatím neměla dost informací, raději počká, aby neplýtvala magií nadarmo. Začala přemýšlet o své mladé průvodkyni. Asi bude dobré hrát si na naivku z cizí země, co neumí do pěti počítat. Ale bylo by fér varovat Josefa, že má v domě vyzvědačku. Přemýšlela, jak to nenápadně zařídit. Podle všeho byla Gábina informována úplně o všem, co se v domě řekne nahlas. Jak jinak by věděla o tom, že hledá otce? Tohle přece Evelína prozradila pouze manželovi. Že by nějaké naslouchací zařízení? Snad bude Vron dostatečně opatrný, až se objeví. Situace ve městě asi není zdaleka tak růžová,

jak se zdá. Vzdechla. Poprvé připustila možnost, že se vyplní R'íhanovo přání, neboť najít někoho v průběhu jediného týdne nejspíš nedokážou. No co, aspoň si nebude muset vyčítat, že to nezkusila.

Druhý den u snídaně Hanka Evelíně předhodila svůj nápad podívat se na čtvrté a páté hradby. Chůva se zděsila, ale Gábina prohlásila, že je stejně potřeba doplnit zásoby brambor a čerstvé zeleniny. Josef chvíli mlčel, ale nakonec návštěvu tržiště váhavě schválil.

„Evelíno, zaříd', ať nám připraví menší vozík, ten v případě potřeby utáhnu sám. Se mnou by se holkám na trhu nemělo nic stát. Ovšem na páté hradby, Hanko, zapomeň. Nebudu riskovat život svého hosta. Rozumíš?!“ podtrhl důraz slov upřeným pohledem, který trval, dokud Hanka s povzdechem nepřikývla.

V pokoji se upravila podobně jako předchozí den a nadšeně se připojila ke Gábině a Josefovi. Doufala, že ji tentokrát nečeká podobná nuda jako při procházce kolem třetích hradeb.

Když projeli bránou a zamířili do obrovského prostoru zaplněného stánky a prodejními pulty, celá pookřála. Tržiště je vívalo nespoutaným ruchem. Zvědavě omrkla své okolí, jestli zahlédne posílené strážce. Uniformy neviděla, ale všimla si, jak utichá ruch, kdykoliv se přiblíží nenápadný člověk s podobnou známkou kolem krku, jako má ona.

Josef vytáhl z kapsy peníze a podal je Gábině spolu s papírkem. Řekl: „Tohle všechno se pokus koupit za pokud možno přijatelnou cenu, já se zatím s Hankou projdu, aby viděla co nejvíc stánků.“

Gábina se zakabonila a zklamaně, ale bez odmluvy se otočila a odkráčela do uličky se zeleninou.

„Tak co?“ mrkl Josef na Hanku. „Jak se ti naše Gabča zamlouvá?“

„Je krásná, schopná, skvělé herecké nadání, prostě ideální vlastnosti pro vyzvědačku.“

„Tys ji prokoukla za jediné odpoledne? Smekám před tebou,“ uznale pokýval hlavou.

„Vy o ní víte? Páni! A proč ji u vás necháváte?“ podivila se.

„V hospodě ani v penzionu se neděje nic, co by mohla nahlásit. Proč tedy nevyužít jejích služeb, když je nabízí lacino?“

„Připomínáte mi Zachariáše, u kterého bydlím v Santareně. Vousy má jen o málo delší než vy a je skvělý obchodník. Domnívám se, že by zvolil stejnou taktiku.“

„Škoda že bydlí tak daleko, rád bych ho poznal,“ usmál se Josef.

Pomalou procházeli tržištěm a Hanka se se zájmem rozhlížela.

„Jéje, tady mají nádherná jablka. Pár si jich koupím,“ zajásala, jakmile spatřila stánek nabízející její nejoblíbenější ovoce.

„Pozor, u nás nerostou, budou nepřiměřeně drahá,“ varoval ji Josef.

„To nevadí, mám na ně hroznou chuť,“ nedala se odradit.

Josefa mezitím oslovil jakýsi známý a oba se zabrali do tichého rozhovoru. Hanka využila příležitosti a přistoupila k prodeji.

„Kolik stojí vaše jablka?“ zeptala se a otevřela dlaň s malým polodrahokamem.

„Dám ti za něj tři,“ naklonil se obchodník a vybral tři nejkrásnější plody. Opatrně je vyskládal na kraj pultu a tázvě pohlédl na dívku.

Položila kámen před něj na pult. „A co kdybyste mi k nim přidal ještě dvě hrušky?“

„Maximálně jednu, milá dámo, jinak bych na kšeftu příliš tratil.“

„Dobrá,“ vzdychla na oko nešťastně a jakoby náhodou sáhla po té největší.

Vtom koutkem oka zaznamenala kradmý pohyb u kraje pultu. Malý chlapec svíral v ruce jedno její jablko a nejspíš by stačila vteřina, aby se mu podařilo s lupem zmizet. Jenže Hanka byla trénovaná a plynulým rychlým pohybem ho chytila za loket. Vůbec se nerozpakovala ho důkladně sevřít, aby se nevytrhl.

„Právě jsem za zdejší ovoce zaplatila majlant! Co si to vůbec dovoluješ?“

„Chtěl jsem ho pro maminku, ale nemám na něj peníze,“ odvětil plačtivě, ale v jeho očích nebylo ani stopy po slzách nebo lítosti.

„Byla bych blázen, kdybych ti věřila,“ zamračila se.

„Nějaké problémy?“ ozval se za ní ostrý hlas. „Snad něco neukradl?“ zaznělo v mužově hlase jakési zvrácené potěšení.

Teprve teď dostaly chlapcovy oči čitelný výraz. Bylo v nich nefalšované zděšení. Než se stihla otočit k muži, který promluvil, střetla se i s pohledem obchodníka. K Hančinu překvapení i on jen stěží potlačoval strach. Musela se bleskově rozhodnout, co odpoví. Došla k závěru, že ani drahé jablko nestojí za potíže, které by toho malého kluka mohly potkat, a upřela zrak do očí strážného bez uniformy.

„Žádné problémy,“ odpověděla pevně, „jen ho peskuji, aby s tak drahými jablky zacházel opatrně a nepomačkal mi je, než je odneseme domů.“

Obchodník se natáhl a podal Hance malý košíček. Vrazila ho do ruky klukovi a modlila se, aby byl natolik inteligentní a nedal se na útěk, sotva ho pustí. Zlodějíček však okamžitě pochopil situaci a začal ovoce s provinilým výrazem skládat do košíku.

Muž zklamaně protáhl obličej. Zrakem přejel dívčinu pečeť, kterou měla zavěšenou na krku, a znechuceně se začal proplétat mezi lidmi jinam.

„Uf, to bylo nahnutý,“ utřel si obchodník pot z čela, „tady máte ještě tu druhou hrušku za to, jak jste se z toho krásně vyhlala. Příště u mě máte jablka se slevou.“

Kluk přidal hrušku do košíku a vypadal vděčně.

„Pojď,“ kývla na něj Hanka a zastavila se opodál, kde viděla na všechny, kdo by se k nim chtěli přiblížit. Natáhla se pro košík a chlapec jí ho beze slova podal. Vyndala z něj jedno jablko a nabídla mu ho. „Nech si chutnat,“ řekla s ironickým podtónem.

Rychle ho schoval do kapsy a omluvně pokrčil rameny: „Když ono je opravdu pro mámu. Nelhal jsem.“

„Tak už běž,“ usmála se na něj.

„Jsem vaším dlužníkem, nemůžu pro vás něco udělat?“

„Kdybys byl větší, mohl bys mi dělat průvodce po čtvrtých hradbách, abych zkusila najít někoho, koho hledám, ale takhle malého kluka nepotřebuju.“

„Proč ne? Bezpečně vás protáhnu čtvrtými a třeba i pátými hradbami. Stačí říct,“ nabízel se vemlouvavě.

„Tam by mě stejně nepustili,“ pokrčila rameny a pohledem ukázala na mohutnou Josefovou postavu, která se k nim rychle blížila.

„Aha, už asi vím, kde bydlíte. Žádněj strach, to se dá zařídit,“ mrkl na ni kluk, otočil se, krátce na ni zamával a zmizel v davu.

„Kdo to byl?“ zeptal se Josef.

„Nevím. Nabízel mi průvodcovské služby po čtvrtých a pátých hradbách.“

„A někde za rohem by tě jeho kumpán zavraždil, aby získal tvůj majetek,“ odfrkl nespokojeně muž, „takové dobře známe.“

Jen pokrčila rameny, neměla v úmyslu to rozvádět. Prošli společně zbytek tržiště, až narazili na Gábinu u naplněného vozíku. Josef se ho chopil a s pomocí dívek ho pomalu dotlačil do penzionu. Hanka byla zvědavá, kdy se objeví Vron, ale čekala marně.

Následující den Hanku neuspokojil, přestože pro ni Evelína domluvila výlet na druhé hradby. U bytelné vstupní brány na ně čekal skutečný kočár tažený koňmi. Jako doprovod s nimi jel kulatý úředník, jehož znaly z přístavu. Evelína si společný výlet vyloženě užívala, Hanka už méně. Druhé hradby působily jako jedno veliké luxusní sídlo s dostatkem prostoru pro parky a travnaté plochy, které mohly sloužit jako sportoviště. Avšak nikdo nikde neodpočíval ani nesportoval. Jen dobře udržované zeleninové zahrady svým vzhledem prozrazovaly, že je jim věnována náležitá péče. Neměla z vyjížděky dobrý pocit. Jako by město převálcovala smrtící epidemie. Muž jim dopřál čas na prohlídku lázní a nákupního centra, kde nebyl kromě nich jediný zákazník.

„Máte na druhých hradbách i knihovnu?“ zajímala se Hanka.

„Jistě, ale je zrovna v rekonstrukci. Místo toho můžeme navštívit park s fontánou a vyhlídku.“

Nadšení Evelíny zachraňovalo situaci. Fontána byla skvostná, ale park kolem ní liduprázdný. Na vyhlídku vedlo úzké schodiště vytesané do strmé skály.

„Račte, mé dámy, vyšplhat až nahoru. Tenhle zážitek stojí za trochu námahy, to mi věřte. Nejlepší rozhled po okolí je totiž z náměstí šikmo nad námi,“ zamířil průvodcův prst vzhůru.

Evelína s funěním šplhala po ošlapaných kamenných schodech a Hanka hned za ní. Od srázu pod nimi je oddělovalo jen zábradlí. Tato část skály, jejíž masiv byl základem

celého města, sice umožňovala neobvyklý výhled, ale Hanka si s nedůvěrou prohlížela zábradlí nad hlubinou. Bylo totiž ozdobeno tepaným květinovým motivem. Dívky se zmocnil nepříjemný pocit – vybavila si Rafanovo varování.

„Nelíbí se mi tu. Mám závrať,“ oznámila průvodci a Evelína se zklamaně zamračila. „Vážně tu není k vidění nic jiného než skály, domy a pustina?“ přejela očima výhled na město a nejbližší okolí.

„No, vlastně ne,“ připustil muž, „nejkrásnější pohled je odtud na vycházející slunce.“

„Na to doufám čekat nebudeme,“ zatvářila se Hanka otráveně a projevila přání vrátit se do penzionu. Mrazivé napětí v zádech ji zrazovalo od nutkání nechat se zavézt do PSI a najmout si člověka, který by pátral po jejím otci. Poslechla instinkt, a než je kočár dopravil zpět, předstírala znuděný nezájem.

Muž div nepředl spokojeností, Evelína mlčela a Hanka se obávala, že ji doma čeká kázání.

„Chovala ses poněkud nevděčně,“ vyčetla jí chuva, jakmile vystoupily a jejich průvodce odjel.

„Omlouvám se, dneska mi nějak nebylo dobře,“ snažila se vycouvat z kázání Hanka a zdálo se, že výmluva zabrala. S úlevou zapadla do svého pokoje.

Zaškrábání na dveře se ozvalo dřív, než se stihla vyzout z nepohodlných společenských bot. Sotva otevřela, do místnosti vklouzl Vron. Okamžitě magicky zabezpečila pokoj před nahlížením a odposlechem.

„Čeho se bojíš?“ reagoval její přítel překvapeně. „Jsem si jistý, že mě nikdo neviděl.“

„Ve zdejších domě pracuje roztomilá špiónka, která donáší informace někam dál. Musím konstatovat, že je velice schopná.“

„Tak to abychom se příště raději sešli jinde.“

„Dobrej nápad. Ale kde?“

„Něco najdu a pošlu ti vzkaz,“ usmál se Vron a nalil si do sklenice trochu moštu, který měla Hanka na stole.

„Co máš nového? Vypátral jsi tátu?“

„Ani náhodou. Lidé nejsou právě ochotní mluvit. Bojí se. Jestli jsi ještě nenajala žádného zdejšího detektiva, pusť tenhle nápad k vodě. Bylo by to jen plýtvání penězi. Nikdo neřekne ani o slůvko víc, než musí. Ve městě probíhají čistky a mnoho lidí nenávratně zmizelo. Minulí vládcové sice nebyli ve velké oblibě, ale ti současní si koledují přímo o nenávist. Měli bychom z města vypadnout dřív, než se do něčeho namočíme.“

„Souhlasím. Místa na lodi zajistíš ty, Vrone, nebo je mám objednat já?“

„Ať je pro tebe objedná Evelína. Ty buď opatrná a do něčeho se nezapleť. Drž se stranou a necourej se venku.“

„Evelína by mě nejradši nepustila z domu ani na krok,“ ušklíbla se Hanka, „spolu s Josefem mě střeží jako rodinný poklad.“

„Hned jsem o něco klidnější,“ zvedl se Vron k odchodu. „Ozvu se pozítří a ty obstaraj místa na lodi.“

„Rozkaz, šéfe,“ zsalutovala Hanka. „A buď opatrný,“ dodala, když ho pouštěla do chodby.

Celý večer proběhl v poněkud tísnivé atmosféře. Chůva dosud Hance neodpustila nezdvornilé chování vůči úředníkovi, který jí umožnil návštěvu druhých hradeb. Napětí nezdislo ani během jídla, proto se dívka příliš nezdržovala a uchýlila se do svého pokoje, hned jak to bylo možné. Zatím nebyla s pobytem spokojená. Město nevládné, lidé uzavření a neochotní. A do toho násilný převrat a zosřrený dozor nových vládců. V takovém prostředí těžko někoho najde. Musela by mít neuvěřitelné štěstí, aby objevila muže, o němž Evelína tvrdí, že je jejím otcem.

Hanka na sebe hodila lehkou noční košili a otevřela okno v naději, že se večer ochladí. Natáhla se na postel a v duchu začala probírat možnosti, jak se nenápadně kouknout na čtvrté nebo páté hradby. Musela by vyhecovat Gábinu. Na páté ji sice nevezme, ale kdyby spolu s ní znovu prošla tržiště, neměla by pocit, že tu jen zbůhdarma ztrácí čas. Muže, kterého jí Evelína popsala, by nejspíš nepřehlédla. I poslední kouzlo od harpyjí by jí mohlo pomoci odhalit příbuzenský poměr bez větší ztráty magie. Jenom se dostat mezi lidi. Hanka pozorovala, jak se šepčí, a vítala mírné ochlazení.

Invaze spídů

Vtom večerní klid narušilo tiché zaškrábání u okna. Vzápětí do místnosti proskočila postava. Hanka vyletěla z postele a tiše sáhla po trpasličím tesáku. Neměla v úmyslu vyvolat poplach. První myšlenku, že se jedná o Vrona, však bleskově zamítla. Nezvaný návštěvník ve stínu byl menší a svými úspornými pohyby připomínal kočku.

„Kdo sakra jsi?“ zasyčela ostře a sevřela nůž pevněji.

„Neboj se,“ zašeptal vetřelec, „to jsem jenom já. Dala jsi mi na tržišti jablko.“

„Ukaž se,“ nařídila rovněž šeptem. Postava se narovнала, sundala si šedý zašpiněný plášť, a dívka poznala malého zlodějíčka. Schovala nenápadně nůž a vystoupila ze stínu u zdi.

„Co u mě děláš? Jak ses dostal až do pokoje?“

„Přiletěl jsem cestou ptáků a chci ti splatit dluh. Doprovodím tě do míst, kam se chceš dostat.“

„To myslíš doopravdy?“ podivila se Hanka.

„Jak jinak. Nemáš náladu na výlet?“ prohlížel si zálibně její postavu v tenké košilce.

„Teď v noci?“

„Domníval jsem se, že máš v úmyslu svou cestu na čtvrté a páté hradby utajit. Nebo jsi svůj požadavek nemyslela vážně? Stačí říct a já zmizím.“

„Ne, počkej,“ zarazila ho dívka, „já tvoje služby беру. Jen se na chvíli otoč, abych se mohla obléknout.“

„Ty naděláš,“ ušklíbl se, ale obrátil se k Hance zády, „hlavně si neber nic načančanýho, budeme se muset protáhnout křovím a starou plesnivou chodbou.“

„Žádněj strach,“ odsekla, „praktické oblečení mám s sebou taky.“

Natáhla si lehkou, ale odolnou halenu s dlouhým rukávem a k tomu kalhoty a boty od trpaslíků. Pod halenu si k pásku připnula dýku a po krátkém zaváhání i váček s magickými kameny a několika drahokamy.

„Docela dobrý,“ zašklebil se uznale kluk, když ji uviděl, „jenom ještě ty vlasy...“

„Nečekáš doufám, že si je ustříhnu,“ šlehla po něm nesusohlasným pohledem Hanka a stočila si je do uzlu, který natrénovala s Gábinou.

„Jasně že ne. Ale natáhni si na hlavu tohle,“ podal jí čepici neurčité barvy. Hanka k ní přičichla, ale zdála se být čistá. Neochotně zastrčila vlasy pod ni.

„A ještě tohle,“ vytáhl kluk ze svého vaku plášť, stejně umolousaný jako měl on.

„Musí to být?“ štitivě zkoumala látku.

„Jestli chceš jít se mnou, musíš se přizpůsobit,“ prohlásil rezolutně. „Dokážeš sešplhat z okna po provaze?“ zeptal se.

„To si piš, že jo.“

„Fajn. Tak polez tiše za mnou. Jdu první.“

Přistoupili k oknu, když tu náhle prořízl noční klid táhlý zvuk mlžného rohu. Po krátké přestávce následovalo další zahoukání a vzápětí ještě třetí.

„A do háje, to nám zrovna dneska scházelo!“ přestal kluk šeptat.

„Co se děje? Nějaké znamení?“ zamračila se Hanka.

„Malér, zatraceně velkej malér. Rušíme výlet! Až odejdu, pořádně zavři okno i okenice. A utíkej vzbudit muže, aby zabezpečili barák.“

Odněkud zezdola se ozvaly hlasy a zaklení.

„Zdá se, že se vzbudili i bez mého přičinění,“ ušklíbla se Hanka, „jestli vážně něco hrozí, zůstaň u mě, já už ostatním tvoji přítomnost nějak vysvětlím.“

„Lákavá nabídka, ale já nemůžu. Promiň.“

Kluk vyhlédl z okna a hned prudce couvl. „Do háje! Je to horší, než jsem myslel. Už jsou i tady.“

„Co je tady?“ chtěla se nahnout z okna i Hanka, ale její malý společník ji strhl zpět a přitiskl prst na ústa. Chvíli setrvali v naprostém klidu. Zvenčí se ozývalo jakési tiché ňafání. Jakmile utichlo, kluk se opatrně vyklonil z okna.

„Zavři za mnou, jak nejdůkladněji dokážeš,“ zašeptal naléhavě.

„A proč tu nemůžeš zůstat?“ nechápala Hanka.

„Mám nemocného přítele. Jestli ho vyčenichají dřív, než se k němu dostanu, zabijou ho.“

„V tom případě jdu s tebou a pomůžu ti,“ odpověděla bez rozmýšlení.

Kluk už se držel provazu pod oknem a zdvihl k ní hlavu.

„Okamžitě zalez a všechno zavři,“ zasyčel na ni vztekle, „to je rozkaz.“

Potom sklouzl do tmy.

„Ty mi nemáš co rozkazovat,“ zavrčela spíš sama pro sebe Hanka a sklouzla po provaze dolů.

„Náno pitomá! Hned se vrať! Stejně mi nebudeš stačit,“ strčil do ní dole a rozběhl se tiše ulicí. Vtom Hanka ucítila Vronův kontakt. Podle úsečnosti sdělení odhadovala, že právě čelí nějakému nebezpečí.

„Zůstaň doma a pořádně se zabarikáduj. Dorazím za tebou co nejdřív. Ve městě teď není bezpečno,“ varoval ji přítel. Jenže právě nyní neměla čas se s ním vybavovat.

„Jasně,“ vzala to zkrátka a přerušila kontakt.

Musela si pospíšet. Vyrázila za chlapcem a snažila se nepůsobit hluk. Utíkal opravdu rychle a Hanka měla co dělat, aby s ním udržela krok. Najednou zmizel. Zastavila se, aby se rozhlédla. Někde blízko se ozvalo zaňafání. Z křoví u zdi se natáhla dětská ruka a nečekanou silou ji strhla k zemi a vlekla ji trním někam dozadu. Nebránila se, jen si předloktím chránila oči a po kolenou se prodírala do stále hustějšího porostu.

„Pst, ani se nehni,“ zašeptal hlas vedle jejího ucha sotva slyšitelně. Strnula v pozici, ve které se právě nacházela, a poslouchala ňafání, jež signalizovalo blízkost několika zvířat. Také zaslechla něco jako čenichání, ale po pár minutách se zvuky začaly vzdalovat a všechno kolem nich se opět ponořilo do nočního ticha. Jen odněkud zdálky se ozvalo několik bolestivých výkřiků a zasténání.

„Teď, nebo nikdy. Drž se mě za plášť a bacha na hlavu,“ zdvihl se kluk a zamířil křovím dál. Před nimi se otevřel temný otvor, do kterého vklouzli. Obklopil je puch zatuchliny a možná i výkalů. Ve tmě ale stejně neviděli, kam šlapou. Hanka se držela cípu pláště svého průvodce a poprvé za celou dobu ji napadlo, jestli neudělala chybu, když se tak bezhlavě rozhodla. Teď už se ale nedalo couvnout.

Chlapec ji najednou chytil za ruku a zatáhl ji za roh. Škrtl sirkou. Výklenek ve skále osvětlil malý mihotavý plamínek svíčky.

„Víš, jak jsi mi zkomplikovala život?“ obořil se na Hanku nevládně. „Jak mám zachránit přítele, když mám na krku tebe?!“

„Co kdybys mi raději řekl něco o těch potvorách, co se před nimi schováváme. Čím jsou nebezpečné? A jak se mám bránit?“

„Říká se jim spídové. Jsou neuvěřitelně rychlí, člověk je v porovnání s nimi pomalej jako šnek.“

„A co dělají? Koušou?“

„To taky. Hlavně se ti snaží přehryzat šlachy, abys jim neutekla. Navíc mají pod tlamou hlubokou kožní kapsu a v ní schované na hadím krku jakési třetí oko s dutým zubem. Jakmile se jim podaří napíchnout tvoji tepnu nebo žílu, jsi ztracená. Vycucnou z tebe tělní tekutiny a je po tobě.“

„Dají se zabít?“

„Už jsi někdy někoho zabila?“

„Jo. Pár potvor už jsem pomáhala zabít.“

„A kde vezmeš zbraň?“

„Jednu menší mám s sebou,“ vytáhla Hanka trpasličí tesák. Chlapci se úžasem rozšířily oči. Najednou se začal chovat vstřícněji.

„Nejosvědčenejší způsob je připravit je o zrak a pak jim useknout útočný zub. To je ochromí a ostatní se na takové chudáky vrhnou a roztrhají je.“

„Dá se na ně kouzlit?“

„Ty to umíš?“

„No jasně.“

Spokojeně přikývl. Svíčka zaprskala a dohořela. Opět se ocitli potmě. Hanka magicky přivolala trochu světla.

„Být tebou, tak bych magií neplýtval. Teď vylezeme v nebezpečné oblasti. Není tam kde se schovat. Musíme se zatraceně rychle přesunout k mému příteli. Kdybychom potkali spídy, snaž se mít záda u zdi a sekej kolem sebe jako zběsilá. Jedině tak máš šanci nějakého náhodou zasáhnout.“

„Dobře. Ale snad bychom měli jít, ne?“

Opatrně se sunuli k výlezu z chodby. Narazili na smetiště navršené ze všeho možného haraburdí. Přešplhali hromadu a kolem polorozpadlé zdi se dostali do širší ulice.

„Zatím dobrý,“ rozhlédl se kluk do všech stran. Hanka napínala sluch, ale kolem vládlo jen strašidelné ticho.

„Drž se za mnou,“ zašeptal její průvodce a poklusem vyrazil ulicí. Běželi podél domů se zabedněnými okny a zavřenými dveřmi. Z jedné boční ulice se ozvalo několik výkřiků a zavytí. Beze slova zrychlili.

Na další křižovatce s boční ulicí však měli smůlu. Skoro čelně se srazili se dvěma spídy. Skočili zády ke zdi a v následujícím momentě už byly obě potvory u nich. Hanka sotva stačila magicky zaútočit, aby je zpomalila, a už pocítila na

noze drápy. Rychle vykopla a podařilo se jí srazit útočící bestii dál od sebe. Ještě jednou k ní vyslala magické zpomalení a konečně se šance vyrovnaly. Tesákem sekla spída přes čumák a šťastnou náhodou zasáhla jedno oko. Vtom zpod krku vystřelilo něco jako štíhlý had a pokusilo se proniknout Hance k tělu. Naštěstí se tvrdý spídův zub trefil do páskové spony, a než stihl rozzuřený tvor znovu zaútočit, dívka švihla nožem a přesně podle chlapcovy rady zub s kožovitým okem usekla. Spíd couvl a začal kňučet. Druhá bestie přestala útočit na chlapce a otočila se proti svému druhovi. Jediným tvrdým úderem zasekla vysunovací zub do jeho krku a strnula nehybně nad ním. Toho využil chlapec a oba spojené tvory zručně usmrtil zavírákem s dlouhou rukojetí. Otřel čepel o jejich srst a schoval zbraň pod plášť.

„Rychle pryč, než sem dorazí další,“ chytil dívku za loket a rozběhl se ulicí, do níž původně zahrnuli. Otevřely se jedny dveře a muž v nich na ně kývl, aby se šli schovat. Ale kluk jen zavrtěl hlavou a běžel dál. Hanka se mu držela v patách. Zabočili do úzké uličky a skoro na jejím konci chlapec zmizel v nízkých dveřích. No, dveřích... Vlastně tam žádné dveře nebyly. Otvor původně kryla jen dřevěná deska, která teď ležela odhozená v ulici.

Kluk vtrhl dovnitř a Hanka proklouzla za ním. Naskytl se jí děsivý pohled. Na zemi ležel zmasakrovaný spíd a kousek od něho seděl opřený o stěnu zraněný muž. Všude po podlaze bylo plno podivné tekutiny. Hanka si nebyla jistá, zda je to krev, či něco jiného. Dávala pozor, aby po tom sajraktu neuklouzla.

Její průvodce poklekl u muže a vzal ho za ramena.

„Pane, probud' se! Co ti je? Neumírej mi, Tiane, neumírej! Prosím!“ trásl jím zoufale, ale muž nereagoval.

„Ukaž, pusť mě k němu,“ odstrčila ho Hanka. Opatrně zkontrolovala mužovy životní funkce. Byl naživu, ale v bez-

vědomí. Několik míst na těle vyzařovalo závažné poškození. Nejhorší objevila na stehně. Přetočila svalnatého chlapíka a podepřela mu hlavu, aby ho mohla položit. Opatrně nadzdvihla jeho levou nohu a odhalila ošklivou krvácející ránu. Nožem nařízla kalhoty, aby mohla poranění ošetřit.

„Utrhni mu z košile široký pruh,“ nařídila svému malému průvodci, a než kluk uřízl látku, tlakem i magicky se snažila krvácení zastavit. Podařilo se. Ovázala pro jistotu poraněné místo obvazem z košile, aby ochránila nedostačtěně přeléčenou tkáň. Muž vzdychl a otevřel oči.

„Pane, jak ti je, pane?“

„Spídové jsou tady,“ těžce ze sebe vypravil muž.

„Já vím, už jsme po cestě dva zabili. Báľ jsem se o tebe.“

„Jestli jich sem dorazí víc, neubráníme se jim,“ vzdychl muž, „ani nemáme žádné zásoby, kdybychom se chtěli zabarikádovat.“

„Já vím, jenže nejbližší místo, kam bychom se mohli schovat, je příliš daleko.“

„Které máš na mysli, Ziku? Ubytovnu stájníků?“

Konečně Hanka zjistila, jak se její malý průvodce jmenuje.

„Společnými silami bychom tě tam třeba dokázali od-táhnout, pane,“ navrhl kluk.

Muž ale zavrtěl hlavou: „To bys nedokázal ani dřív, natož teď! Musíte se jít schovat sami.“

„Nenecháme tě tu,“ protestoval Zik.

„V čem je problém?“ vložila se do jejich rozhovoru Hanka.

„Nejspíš v tom, že mám zlomenou nohu a pochroumanou páteř,“ ušklíbl se hořce muž, „nemůžu chodit. Tady mladej mě sem nějakým zázrakem dotáhl a od té doby se o mě stará. Jenže naše situace se právě výrazně zkomplikovala. Takže utíkejte se schovat do stájí sami.“

„Pokusím se vás vyléčit natolik, abyste mohl jít s námi,“ sklonila se k němu.

Chytil ji za zápěstí a podíval se jí zpříma do očí: „Na tvoje magie v žádném případě nestačí. Schovej si ji radši na cestu ke stájím. A už koukejte mazat, než vás vyčmucha další smečka.“

„Ubráníme se,“ namítl Zik, ale jeho hlas moc přesvědčivě nezněl.

Hanka vyprostila svou ruku z mužova sevření a zamračila se na něj.

„Ležte klidně, pane, a šetřete dechem. Zkusím, co umím,“ řekla odhodlaně.

„Zakazuji ti to,“ namířil muž ukazováček na její hrud', ale Hanka ho plácla přes ruku.

„Běž hlídat ke dveřím, ať nás nepřekvapí,“ nařídila Zikovi.

„A vy, Tiane, nebo jak se jmenujete,“ zlostně sjela pohledem zraněného, „mi nemáte co zakazovat. Respektujte moji volbu a koukejte mlčet. Uvolněte se, ať můžu pracovat!“

Ponořila se do magického soustředění a začala napravovat škody na páteři. Byly zlé. Dva tříštivě poškozené obratle a kolem nich se šířil zánět. Srovnala k sobě zlomky kostí a zafixovala je na správném místě. Potom se zaměřila na kosti v noze. Jejich stav byl ještě horší. Zlomenin bylo hned několik. Jejich rovnání zabralo Hance víc času, než si mohli dovolit, a srůsty stejně nebyly dokonalé. Jako poslední přišel na řadu kotník, kde kromě zlomenin byly potrhane i šlachy. Náprava ji stála hodně magie, ale pořád ještě nepotřebovala víc než třetinu svých sil. Vysála dva ze svých magických kamenů a pokračovala.

„A sakra,“ zaklel u dveří Zik, „blíží se sem celá smečka spídů.“

Muž odstrčil Hanku a chtěl se odplazit k východu. Najednou se ale zdvihl na čtyři a nakonec se i váhavě postavil. Došel k chlapci a vyhlédl ven. Hanka ucítila závan síly. Muž měl nepochybně magické schopnosti. Nedokázala odhalit, co zkouší. Otvor byl malý, takže přes ty dva ven neviděla. Pokud ale dobře slyšela, ňafání se nepřibližovalo, ale vzdalovalo. Po chvíli se rozhostilo ticho.

„Uf, měli jsme kliku,“ vydechl s úlevou Zik, „zamířili jinam.“

Náhle zdvihl oči a šokovaně pohlédl na muže: „Pane? Ty můžeš chodit?“

„Už to tak vypadá. Nuže, mládeži, hodte sebou. Musíme se dostat do bezpečí, než mi dojdou síly.“

„Váš kotník potřebuje do dlahy,“ namítla Hanka a sáhla po jednom prknu, co odpadlo z provizorních dveří. Magic ky ho dotvarovala a podala muži. Přikývl, utrl další pás ze své košile a Hanka mu pomohla upevnit dlahu k čerstvě vyléčené noze. Velice obezřetně se protáhli ven. Měli štěstí. Do stájí se dostali, aniž by se střetli s jediným spídem. Venku se úplně setmělo.

Stájníci je pustili dovnitř. Jakmile za nimi zaklaply bytelné dveře, jejich vyčerpaný přítel se zhroutil. Přítomní muži ho popadli a donesli na jeden slamník v místnosti. Hanka ho běžela zkontrolovat, ale zdálo se, že jen omdlel slabostí ze ztráty krve.

„Ziku, dobře víš, že jsi tu vždycky vítán, ale ručíš i za ty dva, co jsi přivedl?“ otočil se na chlapce stájník, který tady očividně velel.

„Ale Tamíre, přece bys je nenechal venku napospas smrti,“ ušklíbl se Zik, „podle mě jsou oba spolehliví.“

„No dobrá. Kde jsou deky, už víš, tak si každý vezměte dvě a uložte se na podlaze. Momentálně žádné volné lůžko nemám. Snad se tvoje kámoška nebude ošklíbat.“

Hanka sundala čepici a zatřepala hlavou, aby rozhodila a srovnala dlouhé vlasy. Tamír jen překvapeně zamrkal, když se před ním z nenápadné umolousané hadrnice vyklubala krásná holka.

„Nó, možná by se jedno lůžko našlo,“ řekl s nádechem obdivu.

„Nezájem,“ pronesla přes rameno a s typicky ženskou prezíravostí se ušklíbla na šéfa stájí, „mně budou ty dvě deky úplně stačit.“

Uvelebila se spolu se Zikem u slavníku, kde odpočíval jejich přítel. Obávala se, že neusne. Dnešní večer se zvrtil v poněkud nepodařené dobrodružství. Očekávala, že ji za její aktivity Vron ani chuva nepochválí. Uvědomovala si, že by měla kontaktovat Vrona, ale nějak se jí do toho nechtělo. Rozhodla se nepříjemný hovor odložit na ráno. Obrátila se na Zika, který urovnával deku muži ležícímu na slavníku.

„Kdo to vlastně je? Znáš ho dobře?“ zeptala se.

„Nijak zvlášť. Od chvíle, co se probral, tvrdí, že ztratil paměť. Ale chtěl, abych mu říkal Tiane.“

„S nasazením vlastního života jsi zachraňoval úplného cizáka?“

„Potřeboval pomoc a já byl poblíž,“ pokrčil Zik rameny. Hance se zdála Zikova neochota mluvit o mužově totožnosti podezřelá. Asi má důvod, proč se vyhýbá odpovědi, pomyslela si a přestala se vyptávat. Raději se sklonila ke zraněnému a rozhodla se obětovat trochu magie na podporu mužova zdraví. V průběhu jejího léčení se ale nečekané probral. Chytil Hanku za oblečení pod krkem a přitáhl si ji blíž k sobě, aby slyšela jeho šeptání.

„Okamžitě přestaň! Magii si schovej na záchranu vlastního života. Budeš ji zatraceně potřebovat! Věř mi.“

Poslechla ho a usmála se. Zjevně byl natolik v pořádku, aby si poradil se vším, co přijde. Byl očividně zvyklý porou-

čet. Rozhodně na chudáka nevypadal, spíš na vojáka nebo velitele.

Náhle na ni zničehonic dolehla únava. Pomalu se sesunula na připravenou deku a druhou hodila přes sebe. Zik jí pod hlavu přistrčil kus čisté slámy. Usnula dřív, než stihla poděkovat.

Síla Motýlí brány

Uprostřed noci Hanku něco vyrušilo. Někdo se kolem ní plížil k lůžku jejich přítele. Už se chystala vykřiknout, když vetřelec téměř neslyšně zašeptal: „Pane...?“

„To jsi ty, Háde?“ reagoval stejně tiše Tian.

„Všichni tvrdili, že je po tobě, pane. Jsem rád, že se mylili.“

„Smrtka mi hodně zblízka klepala na rameno. Teď ale nikomu nic neříkej a zmiz, rád bych pro ostatní zůstal mrtvej.“

„To bohužel nepůjde, pane, máme velké potíže... Měla by se uzavřít Motýlí brána, a pokud možno co nejdřív. Naši noví vládcové svým zásahem všechno jenom zhoršili. Jestli něco nepodnikneme, město nepřežije.“

„Já nemůžu, Háde, ani kdybych chtěl. Rasiové mě zabijou dřív, než jim stačím nabídnout své služby. A kdoví kde je silencius.“

„U mě v kapse, a radši se neptejte, jak jsem ho získal. Zašpuntujeme průchody spolu.“

„Zbláznil ses? K tomu je nutná spolupráce mága.“

„A toho nemáme...“

„Jo.“

„V tom případě jsou z nás všech kandidáti na mrtvolu.“
Oba muži nakrátko ztichli.

„Jeden mág by přece jen po ruce byl,“ Tian se na okamžik odmlčel, „ale má to háček. Jedná se o holku, a navíc cizinku. Musel bych ji naučit pár věcí.“

Hanka zatajila dech, když si uvědomila, že je nejspíš řeč o ní.

„Snad se bude učit rychle. Jinak je po nás. Situace je horší, než vypadá. Věř mi. Spídu je stále víc, bránou pronikl i jeden genog. A možná i něco jiného.“

„Panebože...“

„Jo. Proudí sem nepřetržitě, takže nám nepomůže ani fakt, že do tří dnů zhebnou.“

„Že já radši neumřel... Dokážeš nás nějak nenápadně dostat ven? Myslím za hradby.“

„Tebe samotného ano, ale s holkou bude problém.“

„Žádný problém,“ syknul hlásek vedle Hanky. Zik nespal a stejně jako ona poslouchal rozhovor obou mužů.

„Propašuju vás za hradby třeba všechny. Ale musí to být dřív, než se rozední,“ dodal chlapec a oba muži zasyčeli, aby nešeptal tak hlasitě.

„Dokáže to?“ zeptal se pochybovačně Hádes.

„Nepodceňuj ho. Je zdatnější, než se zdá,“ potvrdil jejich přítel a Hádes neurčitě přikývl na souhlas.

„Takže se do toho pustíme. Ziku, běž vzbudit hlavního stájníka a vysvětli mu, že odcházíme a že děkujeme za azyl. Já si zatím promluvíím s tvou kamarádkou,“ tiše nařídil Tian.

Chlapec se vytratil do tmy.

„Vstávej, děvče,“ pocítila Hanka na svém rameni mužovu ruku.

„Jsem vzhůru.“

„Potřebuji tvou magickou pomoc. Bude to nebezpečné, ale nemáme na výběr. Pokud uspějeme, zachráníme město. V opačném případě dříve nebo později velice špatně skončíme. Víím, že jsi statečná...“

Hanka ho přerušila: „Co kdybyste neztrácel čas a vysvětlil mi, co a jak mám udělat?“

Uznale stiskl její rameno a naklonil se ještě blíž, aby ho slyšela jen ona. „Umíš pracovat s magií jako s hmotou?“

„Asi ne,“ přiznala nejistě.

„Nevadí. Zkusíme to jinak. Představ si, že tvoje dlaně jsou magnet, ke kterému se přimknou magická maková zrníčka a vytvoří před dlaněmi tlusté odolné polštářky. Zvládneš to.“

Vyzkoušela návod a přikývla.

Mezitím se vrátil Zik a mávl, že mohou vyrazit. Hádes se zařadil jako poslední a na zádech vláčel naditý vak. Hlavní stájník mírně pootevřel dveře, dvakrát zkontroloval, zda je ulice bezpečná, a potom je pustil ven. Měsíc mdlou září decentně a tajemně osvětloval ulice. Zik vedl skupinu úzkými uličkami a podivnými průchody bez jediného zaváhání. Očividně se tu velice dobře vyznal. Nikdo nemluvil, ale Hanka si všimla, jak na sebe Hádes a Tian v jedné chvíli mrkli, a Hádes dokonce udiveně pozdvihl obočí. Všude bylo nezvyklé ticho, jako by ani žádní spíďové neexistovali. Navzdory tomu, že se snažili působit co nejmenší hluk, všudypřítomný šterk pod jejich podrážkami skřípal a křupal. Dveře a oknice domů, které míjeli, byly důkladně utemované. Hanka si připadala jako v podivném přízračném snu. Jakmile se protáhli vydrolenou průrvou ve zdi, uvědomila si, že nejspíš překonali další hradby. Nyní je od přístavu oddělovaly jenom jedny. Před Hankou se ozvalo tlumené zaklení.

„Nedívej se vlevo,“ zašeptal Hádes, což zafungovalo stejně, jako by ji k tomu vyzval. Pohlédla udaným směrem, kde leželo několik zkroucených mrtvých těl. Nezdálo se ale, že by se poblíž vyskytoval i nepřítel. Protáhli se kolem, ani nezpomalili. Domky v této ulici zdaleka nebyly tak bytelné a zabezpečené. Chudí si stavěli útočiště z čehokoli použitelného, dokonce i z bedýnek od zeleniny. Tenké stěny by útoku spída odolaly jen těžko. Občas zahlédli několik nahrbených postav, které se ploužily ulicí a snažily se ukrýt, sotva k nim dolehl zvuk kroků.

Náhle Hanku strhla Hádova ruka do úzké boční uličky a muž ji neurvale odstrčil za sebe. Okamžitě strnuli v nehybnosti, ačkoliv nebylo slyšet nic podezřelého. Marně napínala uši a pokoušela se odhadnout, čeho se její průvodci obávají. Zaplavil ji pocit ochlazení a naskočila jí husí kůže, ačkoliv svými smysly nedokázala upřesnit, oč jde. Závan magie od jejího společníka se rozlil kolem nich. Husí kůže začala ustupovat a po půlminutě vyrazili dál. Neodvážila se Tiana zeptat, jaké kouzlo použil.

Když se zastavili před vysokou zdí, rozhodla se obětovat zlomek magie a navázat krátký mentální kontakt s Vronem. K jejímu překvapení pokus o spojení selhal. Vron nebyl v dosahu. Neuměla si vysvětlit proč. Přesněji řečeno, vůbec si nechtěla připustit jakoukoliv představu Vronovy zkázy. Snažila se odehnat narůstající strach, ale zakouzl se jí do vnitřností.

Čísi ruka ji přistrčila k provazu, který visel na zdi. Začala se škrábat nahoru a byla vděčná Hádovi, že jí poskytoval zespoda oporu pro nohy. Nakonec ji silná ruka vytáhla nahoru na zeď a mlčky ukázala na druhou stranu, kde byl rovněž upevněný provaz. Zik už na ni čekal dole a přidržoval jí lano. Ocitli se venku za městskými hradbami. Ustoupila kousek stranou, aby se nepřipletla do cesty mužům, kteří

se spouštěli za ní. Nebe bylo ještě plné hvězd, ale na jedné straně obzoru se obloha zdála být světlejší než jinde. Znenadání její pozornost upoutalo podivné místo na pláni. Vlnilo se nespoutanou magií tak intenzivně, až ji zamrazilo.

„Bude výron, musíme se schovat,“ zašeptal Tian a kývl na Háda, který je vedl podél hradeb. V jednom místě pohnul vyčnívajícím kamenem a před nimi se uvolnil vchod do nevelkého krytu. Ve stíněném prostoru si jen stěží mohli udělat pohodlí.

Jakmile muži uzavřeli vchod, samovolně se spustilo podivné kouzlo a všem přítomným umožnilo mimořádně ostrý výhled na planinu a částečně i na hradby. Před jejich očima pulzovala síla rychleji a rychleji, až došlo k explozi energie a zničehonic se vyrojila početná skupina spídů. Hanka užasle sledovala, jak se potvory připomínající vlky řítí k hradbám a v plném rozběhu překonávají neuvěřitelnou výšku zdí a mizí ve městě.

„Teď by snad mohl být chvilku klid,“ otevřel muž otvor a protáhl se do vlahé noci. Ostatní ho váhavě následovali. Hádes sáhl do batohu a podal každému z nich pohárek. Do půlky jim ho naplnil mléčně zakaleným nápojem. Byl mírně palčivý až hořký. Přesto ho všichni bez řečí vypili. Hanka pocítila, jak se jí rozproudila krev a zbystrily smysly. Potom ze svého zavazadla vylovil Hádes cosi koženého. Každému z nich přetáhl přes hlavu dva propojené pláty, které po zašněrování na boku chránily břicho i záda. Nic pohodlného to nebylo, ale při útoku spídů se těžká kožená vesta mohla hodit.

„Připraveni? Nuže pojďme na to.“

Vyrazili přímo k magicky nestabilnímu místu. Hance se začalo dělat špatně od žaludku.

„Stůj,“ houkl Tian. Postavil se před ni a vzal ji za ramena. Na obzoru začínalo svítat a Hanka vnímala jeho vážný pohled.

„Soustřed' se, děvče. Teď budou naše životy provázané jeden s druhým. Já budu záviset na tvém umění stejně jako ty na mém. Buď se nám to povede, nebo... No, na tom vlastně nezáleží. Zkrátka a dobře – Zik s Hádem nám budou krýt záda. Na podrobnosti není čas, takže ti vysvětlím jen nejdůležitější body. Jsi připravena?“

„Jsem jedno velké ucho.“

„Sakra, ženská, tohle vážně není legrace!“

„Nesměju se. Udělám, co je v mých silách.“

„To nestačí. Zřejmě jsi plně nepochopila situaci. Musíš překonat sama sebe, jinak nepřežijeme ani my, ani město.“

„Pane, jehož jméno vlastně ani pořádně neznám, nepodceňujte mě,“ odvětila zamračeně, „jsem Hana Vronová, sestra draka a dcera jednorožce. Už jsem stála v boji, a když prohlásím, že udělám, co je v mých silách, znamená to, že vyplivnu duši, abych vám pomohla. Ale potřebuju, abyste se mnou jednal jako s někým, kdo vám bude stát bok po boku na společné cestě do zapomnění. Jasně?!“

„Jsem Sebastian DelHas, ale nikde mé jméno nevyslovuj. Bude mi ctí se s tebou svézt do zapomnění,“ zajiskřil v mužově pohledu náznak humoru. Pak sáhl do kapsy a vylovil stříbrný medailon.

„Nastav ruce,“ požádal, a sotva poslechla, otevřel medailon. Mezi oběma polovinami se rozhořel podivný plamen bílé barvy, tu a tam protkaný modrými záblesky. DelHas jí ho položil do dlaní.

„Celou dobu ho musíš opatrovat, aby nezhasl. Utvoř kolem něj nejsilnější polštář magie, jaký zvládneš. Až nebudeš moct, zařvi na mě *Vrať se!* Musím se k tobě dostat dřív, než zdejší síly vysají světlo medailonu.“

Hanka se pokusila navázat souznění s modravým plamínkem a celičky ho obalila ochrannou clonou.

„Výborně. Tak já jdu na to,“ prohlásil její společník a zmizel jí z dohledu.

Přestala vnímat svět kolem sebe a soustředila se na úkol. Nejdřív byl snadný, ale po chvíli ucítila tah kolem plamene, co se snažil rozleptat clonu a vycucnout magii plamínku. Hance chvíli trvalo, než našla optimální druh štítu, který dostatečně odolával zdejšímu náporu. Blahořečila v duchu R'íhanovi, že ji naučil vnímat magii tak citlivě a regulovat optimální množství síly. Její clona měnila intenzitu obdobně jako nepřátelské závany. Znenadání ucítila náraz a jen taktak že nečekaný útok neuhasil srdce medailonu. Pro jistotu výrazně posílila vrstvu štítové magie. Vtom ji cosi hryzlo do nohy. Měla sto chutí se ohnat, ale koutkem oka zahlédla, jak Hádes, vyzbrojený dvěma zahnutými sečnými zbraněmi, zakroužil kolem ní a bolest ustala. Naprosto ztratila smysl pro čas. Zdálo se, že stojí na místě bůhvíkolik hodin, ale zároveň si uvědomovala, jak pozvolna oblohu zaplavuje svítání. Jejich společná akce pravděpodobně neprobíhá déle než půl hodiny. Magické útoky se vystupňovaly. Kdyby kolem medailonu nevybuchovaly v naprosto nečekaných nárazech, Hanka by štít udržela ještě dlouho. Jenže musela zabezpečit velice silnou ochrannou clonu, takže se její zásoby magie tenčily neúměrně rychle. Netušila, co podniká DelHas, ale modlila se, aby si pospíšil. Zachytila neuvěřitelně silný náraz a musela do ochrany vložit veškeré své zbývající síly. Od země začala stoupat hustá mlha.

„Vrať se,“ zavolala do prázdna a burcovala nejtemnější síly ze své mysli, aby dostála závazku. Něco vrčícího se přehnalolo kolem ní a řev v blízké mlze signalizoval, že došlo k boji. Začaly se jí třást ruce a podlamovat nohy.

„Sakra, vrať se,“ zařvala znovu a plamínek povážlivě zakolísal. Z posledních sil ho uchránila od zhasnutí, ale bylo jí jasné, že příští nápor nezvládne. Vtom se před ní DelHas

vynořil, vzal její ruce do svých a zatlačil tak, aby společně medailon zaklapli. Ve stejném okamžiku se Hanka zhroutila. Sice neztratila vědomí úplně, ale ze svalů zbyl nepoužitelný rosol. Matně vnímala, jak ji někdo zdvihl do náruče a běží s ní po pláni. Jako zdálky zaslechla Háda, jak říká: „Rychle do úkrytu, já zatím zabavím a odlákám strážce!“

Vzápětí její tělo spočinulo na tvrdé zemi a prudce ji zabolela noha. Někdo jí vyhrnul nohavici kalhot.

„To bude dobrý,“ pohladila ji po rameni ruka, „jen ránu vyčistím a zavážu. Až se trochu vzpamatuješ, můžeš si ji vyléčit. Teď uděláš nejlíp, když se pokusíš usnout.“

DelHas jí zdvihl hlavu a dal jí napít. Vděčně polkla pár doušků vody a propadla se do bezesného spánku.

Matyáš z jiného světa

Probudily ji dva tiché rozčilené hlasy. „...chystá se výron, já ho poznám, věř mi,“ tiše, ale důrazně trval na svém Zik. „Taky vidím, že se něco děje. Ale chvění je slabé. Možná se průchod vůbec neotevře.“

„Jakmile se pulzování dostane do střídavého rytmu, vždycky to znamená, že se Motýlí brána probudila. Věř mi, pane, mám pro ni cit.“

Muž se po chlapci zamyšleně podíval: „Kdyby zůstali u moci Deliové, doporučil bych tě pro výcvik v péesce.“

Hanka ze strany zahlédla, jak se Zik zářivě usmál: „Tam by se mi líbilo.“

Pomalou se posadila, aby vyzkoušela, do jaké míry ji tělo poslouchá. Cítila se rozlámaně, ale jinak byla v pořádku. Oba její společníci se jako na povel ohlédli.

„Tak co, je ti líp?“ zeptal se muž.

„Mrzí mě, že jsem se složila,“ omluvila se Hanka.

„Nemáš se za co stydět. Byla to hlavně moje chyba, že jsem se vrátil až na druhé zavolání,“ vlídně pokýval hlavou DelHas. „Víš, narazil jsem na devět otevřených průchodů brány. Čtyři z nich vážně ohrožovaly město, protože k nám

mohly z nebezpečných světů přivést divoké krvelačné bytosti. Právě jsem zavíral třetí rizikový průchod a chtěl jsem jeho uzamčení za každou cenu dokončit.“

„A dokončil?“

„Jasně že jo. Už se k nám žádný další spíd nedostane, za to ručím. A ti, co už Motýlí bránou pronikli, do tří dnů pochcípají. Město si může oddechnout.“

„Bezva. Ale proč se tu schováváme? Snad by vám měli být vděční, ne?“

Muž vzdychl: „Je složitá doba. Momentálně jsem pro vládnoucí rod nežádoucí persona. Nepřijali by moji pomoc. Ale tím se netrap. Vedla sis výborně. Vůbec jsem nečekal, že bys silencia udržela tak dlouho.“

„Jakého silencia?“

„Ten medailon, říkáme mu silencius.“

„K čemu vlastně slouží?“

Muž se podrbal ve vousech, jako by se rozmýšlel, zda má jeho funkci vysvětlit. Dvakrát se nadechl jakoby k řeči a dvakrát zaváhal. Pak ale pomalu medailon sundal z krku a podal dívce.

„Prohlédni si ho, ale víčko neotvírej. Obsahuje sílu, která je magicky stabilní i v prostředí brány. Když se člověk pohybuje na pomezí několika světů, je dobré mít nějaký pevný bod, aby trefil domů. Jinak v Motýlí bráně hrozí, že sice průchod uzavře, ale z nesprávné strany. Rozumíš?“

„Jen částečně. Umím vytvořit bránu. Ale vždycky vede z jednoho známého místa na druhé. Zrovna tak se mohou dostat i zpět.“

„Hlavně nic podobného nezkoušej tady!“

„Vím, že je tu kouzlo brány zakázané. Akorát nechápu proč.“

„Proč?! No přece kvůli Motýlí bráně. V celém okolí města je velice nestabilní prostředí a každé magické vlákno pro-

stupující z místa na místo následně probudí i aktivitu Motýlí brány. V ní se pak vytvářejí průchody do labyrintu mezi světy. Jedná se o divoce se proplétající tunely, nikdy nevíš, kdy se objeví a s kterým místem nás propojí. Snad proto se jí říká Motýlí. Třepotá se po zdejším okolí a otvírá se i zavírá, jak se jí zlíbí. Některé průchody se objevují opakovaně a dobře je známe. Jiné se vyskytují jen vzácně a člověk neodhadne, kam vyústí.“

„A vy umíte průchody v Motýlí bráně otevřít a uzavřít?“

„Kéž bych uměl. Kdysi tu žil jeden, kterému se říkalo Orlík cestovatel. Vlastnil tři artefakty, s jejichž pomocí se prý přemísťoval do jiných světů. Naštěstí nám zanechal podrobný návod, jak uzavřít nežádoucí průchody v bráně. Od té doby, co zmizel, se o tohle místo stará vládnoucí rod a chrání město před nebezpečnými návštěvníky z cizích světů. Jenže teď se násilně chopili vlády Rasiové, aniž by přemýšleli o tom, jaký osud město postihne bez týmu zkušených bojovníků.“

„Od vás by radu nepřijali?“

„Zabili krále a mě shodili z vyhlídky. Jen díky zázraku a Zikovi ještě žiju. A vlastně i díky tobě. Kdybys mě nevytěčila, dostali by mě spídové.“

Hanka podala DelHasovi medailon zpět.

„Budete chtít uzavřít i další průchody?“ zeptala se a teprve v tu chvíli si uvědomila, že jí neschází žádná magická energie.

„Cítíš se na to?“ usmál se přátelsky muž.

„Divím se, že jsem nepřišla o svou magii...“

„Otevřený medailon odsával sílu nejen z tebe, ale i z brány. Kdyby zhasl, vysála by všechnu jeho energii brána. Ale protože jsme ho zavřeli společně, vrátil nashromážděnou magii nám dvěma.“

Znovu si medailon pověsil na krk a schoval ho pod nevábně umolousanou otrhanou košili. Hanku napadlo, jak

by asi muž vypadal oholený a v čistém oblečení. Určitě by mu to slušelo.

„Venku začíná být živo, pane, podívejte,“ vyzval je Zik, aby se obrátili a ze svého úkrytu v hradbách sledovali dění na pláni. Strážní, kteří dorazili zkontrolovat situaci poté, co zpozorovali světelné efekty spojené se zavíráním průchoďů, sáhli po zbraních. Komické bylo, že absolutně netušili, odkud jim co hrozí, takže se točili jako korouhvičky. Taktak že se nezranili navzájem. Vzduch se zavlnil, ale jen krátce a ne příliš silně. Všichni se shlukli kolem jednoho místa. Jejich záda znemožňovala Hance a jejím přátelům zahlédnout, na co se soustředí.

„Za chvíli se otevře další brána, měli by odtamtud vypadnout,“ prohlásil Zik a DelHas jen nepatrně přikývl. Vtom se skupinka rozpadla a konečně uviděli, jak dva strážní někoho odnášejí na improvizovaných nosítkách směrem k městu.

„Jako by nesli dítě...“ marně se Hanka snažila zahlédnout víc.

Zbylá skupina vojáků se opět semkla, ale najednou jejich řada zakolísala a vzniklou mezerou proklouzl cizokrajně oblečený kluk. Sprintem vyrazil za nosítka. Dva strážní po něm okamžitě skočili a chytili ho. Zuřivě se bránil a z jeho gest se dalo usoudit, že silou mocí chce následovat nosítka, která mizela v městské bráně. Strážní ho však svírali důkladně a ten, co před chvílí zavrával, mu vrazil hřbetem ruky facku, až se chlapci spustila z nosu krev.

To, co následovalo, se odehrálo během mžiknutí oka. Kousek od strážných se zhmotnila neuvěřitelně mohutná příšera s ohromnými chlupatými končetinami.

„Genog, to musí být genog,“ překvapeně vydechl DelHas, „měli by hodně rychle zmizet.“

Strážní se ale shlukli a jako na povel zdvihli kopí.

„Taková pitomost! Oni snad neprodělali ani základní školení,“ chytil se za hlavu jejich přítel, „genog v našem ovzduší přežije sotva pár minut. Kdyby každý z nich běžel jiným směrem, většina by přežila.“

Jediný, kdo využil příležitosti a začal utíkat, byl barevně oblečený kluk. Obličej měl zamazaný od krve, co mu tekla z nosu. Mířil ke hradbám.

Chlupatá příšera se vrhla na strážné, a aniž vnímala zbraně, začala je zabíjet.

„Zachraňte toho kluka,“ požádala své společníky Hanka, když viděla, že nešťastník míří přímo k nim. Zik se tázvavě podíval na muže. Tian jen souhlasně přikývl a otevřel vchod.

Zik se hbitě protáhl ven, chytil zmateného chlapce za ruku a vlekl ho do úkrytu. Ten naštěstí pochopil, že se mu nabízí záchrana, a zalezl do otvoru za Zikem. DelHas za nimi zavřel a ztlumil tím sílu řevu genoga, jenž mezitím na planině pozabíjel všechno živé. Rozzuřená příšera se postavila na zadní a rozhlédla se. Nejspíš zachytila náznak pohybu u jejich skrýše a rozběhla se k nim. Po několika metrech však zavrávoral a zhroutila se. Chvilí mlátila tlapami kolem sebe, zkoušela se znovu postavit, ale nedokázala to. Její pohyby se zpomalovaly a po několika trhavých záškubech úplně znehybněla.

„A je po něm,“ oddechl si DelHas. „Kdyby se dostal blíž, do zpěvu by nám nebylo.“

„Skrýš vypadá bytelně. Jak by se k nám mohl dostat?“

„Žádné hradby nejsou dost silné, aby zadržely genoga, to si pamatuj.“

„Strážné pozabíjel jako podchlazený hmyz, vůbec se nestihli bránit,“ těžce polkla Hanka při pohledu ven.

„Byli stateční, ale neměli potřebné znalosti,“ trpce zavrčel DelHas. „Pod mým velením by jich tolik nezmasakro-

val. Jestli se Rasiové brzo nepoučí, záhy přijdou o všechny vojáky.“

Chlapec, kterého sem Zik přitáhl, začal být neklidný a nesrozumitelnou řečí cosi drmolil. Přitom ukazoval k hradbám a nervózně žmoulal svůj přívěsek ve tvaru podkovy. Zik vrtěl hlavou a snažil se mu vysvětlit slovy i gesty, že je nutné zůstat v úkrytu spolu s nimi. Jejich host však nechtěl rozumět a dožadoval se, aby ho pustili ven. Nakonec musel zasáhnout sám DelHas. Chytil chlapce za rukáv, násilím ho posadil vedle Hanky a jednoznačně mu nakázal zůstat. Návštěvník z cizích světů pochopil. Ani se nehnul, ale vrhal po nich vyčítavé pohledy.

„Sakra! Jak se s ním mám domluvit?“ mračil se Zik a zamýšleně se škrábal na břicho.

„Co začít od začátku?“ usmála se Hanka a představila se, ukazujíc prstem na sebe.

„Matyáš,“ zapíchl chlapec ukazováček do své zakrvácené bundy.

„Napít?“ nabídl mu Zik vodu.

„Napít,“ přikývl chlapec. Zdálo se, že ti dva našli cestu, jak se domluvit. Hanka si jich přestala všimát a pokusila se o kontakt s Vronem. Ponořila se na celou minutu do soustředění, ale žádná odezva, ani stopa. Jako by její přítel neexistoval. Někde mezi hrudí a žaludkem ucítila bolavé sevření strachu. Že by ho spídivové dostali? Nebo někdo jiný? Bude se muset vrátit k chůvě a zkontrolovat situaci. Možná jen přišel o všechnu magii... Znovu se v ní probudila naděje. Tohle bude důvod, proč se s ním nemůže spojit! Určitě! Nejspíš někomu pomáhal a je magicky na dně. Třeba už na ni čeká u Josefa. Jenže zrovna teď za ním nemůže. Dokud je den, nepodaří se jim ze skryše vystrčit ani nos. A v noci bude chtít DelHas zavírat další průchody v bráně. Až skončí, možná by mohla Zika požádat, aby ji doprovodil do hospody k Evelíně a Josefovi.

Od vchodu do města se na planinu vyhrnuli další ozbrojenci. Prohlédli si genoga a pustili se do odnášení mrtvých. Jakmile skončili, svolal si je velitel a podle jeho gest se dalo soudit, že své podřízené instruuje, jak se mají chovat v případě napadení.

„Možná už město vyčistili, a proto je poslali sem,“ uvažovala Hanka nahlas a zadívala se na DelHase. Muž zachmuřeně pozoroval dění venku.

„Něco se zase děje?“ zeptala se, když si všimla jeho výrazu.

„To kdybych věděl,“ ušklíbl se.

Oba sledovali, jak velitel rozděluje vojáky do skupinek po třech a rozmisťuje je podle nějakého neznámého klíče. DelHas jakoby mimoděk příkyvoval a popotahoval se za vousy na bradě.

„Znáte toho, co rozkazuje?“ vyzvídala.

Obrátil k ní pohled a váhavě přikývl. „Dřív býval velitelem péesky. Divím se, že ho při převratu nezabili. Nějak se nemohu smířit s představou, že přešel k nepříteli. Jednou mi zachránil život. Jsem si téměř jistý, že by mě nikdy nezradil. Jedině snad, kdyby ho magicky ovlivnili...“

Hanka zkontrolovala velitelovu auru, ale nic zmanipulovaného na ní neodhalila. Poznala pouze, že voják nepatří k příliš magicky nadaným lidem.

„Nezdá se, že by ho někdo ovládal,“ podotkla.

„Kdybych si mohl s Horkarundanem vyměnit pár slov,“ mumlal DelHas, „hned bych věděl, na čem jsem. Ale dneska to nepůjde.“

„Proč ne? Mám ho zkusit oslovit? Umím komunikovat na dálku,“ nabídla se Hanka, „jen netuším, jak zareaguje, a bude-li chtít se mnou mluvit. Vůbec mě nezná.“

„Máš na mysli rozhovor na mentální úrovni?“ ujišťoval se muž, zda jejímu návrhu správně porozuměl.

„Přesně tak. Ale bojím se, že hlas, co se mu ozve v mozku, bude považovat spíš za útok než za výzvu k diskuzi. Pokud neodpoví, násilně ho ovlivňovat nebudu.“

„Máš pravdu. Taky by se mi nelíbilo, kdyby se mi někdo cpal do hlavy. Nech mě chvíli přemýšlet.“

Kluci za jejich zády si malovali obrázky do prachu na podlaze, občas prohodili pár slov a jich si nevšíмали.

Hanka se pomocí dračí komunikace soustředila nejdřív na DelHase. Jeho krystal měnil barvu po vrstvách. Jako cibule, která má každou slupku jinou. Opatrně ho mentálně oslovila: „Nechci vás polekat, Tiane, ale zkusme se tímhle způsobem nejdřív domluvit my dva. Není nutné pronášet slova nahlas, stačí si je pouze myslet.“

„Velice zvláštní úroveň hovoru,“ odpověděl jí stejným způsobem DelHas s povytaženým obočím, „kdybys mi neřekla předem o své schopnosti, obával bych se nejhoršího. Jak ale Horkarundanovi naznačit, že jde o přátelský kontakt?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.